

9^E JAARGANG N^O 42 — 3 JANUARI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
NZ. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

DE GROOTE MAN VAN „DE KLEINE MAN”

Onze onvergelykelijke revue-artist Louis Davids stelt een heildronk in op het melzijn onzer lezers in het nieuw aangevangen jaar.

Dan waren er ook nog zeer uitvoerige Nieuwjaarsliederen, welke tal van coupletten telden, doch waarvan de inhoud al niet veel beter was dan de proeven van Nieuwejaars-„rymconst", welke wij hierboven gaven.

Eertijds werden de ondergeschikten op Nieuwjaar op bijzonder royale wijze onthaald; er werden maaltijden en drinkgelagen gehouden, welke de benaming hadden van „fooijen". Toen later het gebruik werd ingevoerd, om de ondergeschikten niet meer te tracteeren, maar hun eenig geld te geven, ging de benaming „fooi" over op de gift in geld. Later gingen ook degenen, die aan de burgerij goede diensten bewezen, zooals de nachtwakers of de vuilnismannen en asch-ophalers, hunne giften of fooijen aan de deuren inzamelen, en daar de bedragen, welke dien menschen op Nieuwjaarsdag verstrekt werden, nu niet zoo bijster groot waren, werd al spoedig de verkleiningsvorm toegepast en werd gaandeweg meer en meer gesproken van „fooitjes". En die footjes zijn in onzen tijd nog lang niet verdwenen, al willen velen het doen voorkomen, of zij het Nieuwjaarswenschen eigenlijk beneden hunne waardigheid achten. Maar in werkelijkheid worden de 20e-eeuwsche footjes nog met evenveel graagte ontvangen als hunne 17e-eeuwsche voorgangers. Alleen getroost men zich tegenwoordig er niet zooveel moeite voor als sommige wenschers in vroegere eeuwen deden, als zij gedrukte heilwenschen overhandigden.

Een voorbeeld daarvan bood ook de torenwachter van den Haagschen Stadstoren, wiens beeltenis wij den lezer hierbij kunnen aanbieden, zooals hij op den Nieuwjaarsdag van het jaar 1624 op de stoep van de woning van den Haagschen Burger-vader den „klopper" hanteerde, om te kennen te geven, dat hij Zijn Edelachtbare een heilwenschen kwam aanbieden. Wat die wenschen dan wel inhield? Als wij het vel papier, dat de torenwachter (op de hiernevens afgedrukte reproductie eener houtgravure uit de 17e eeuw) in zijne hand houdt, even konden inzien, zouden wij tot de ervaring komen, dat daarop het volgende was afgedrukt:

„Ik, Trompetter welbedacht,
Hou snel' en goede wacht,
Principael in de nacht
Als yder slapen placht.

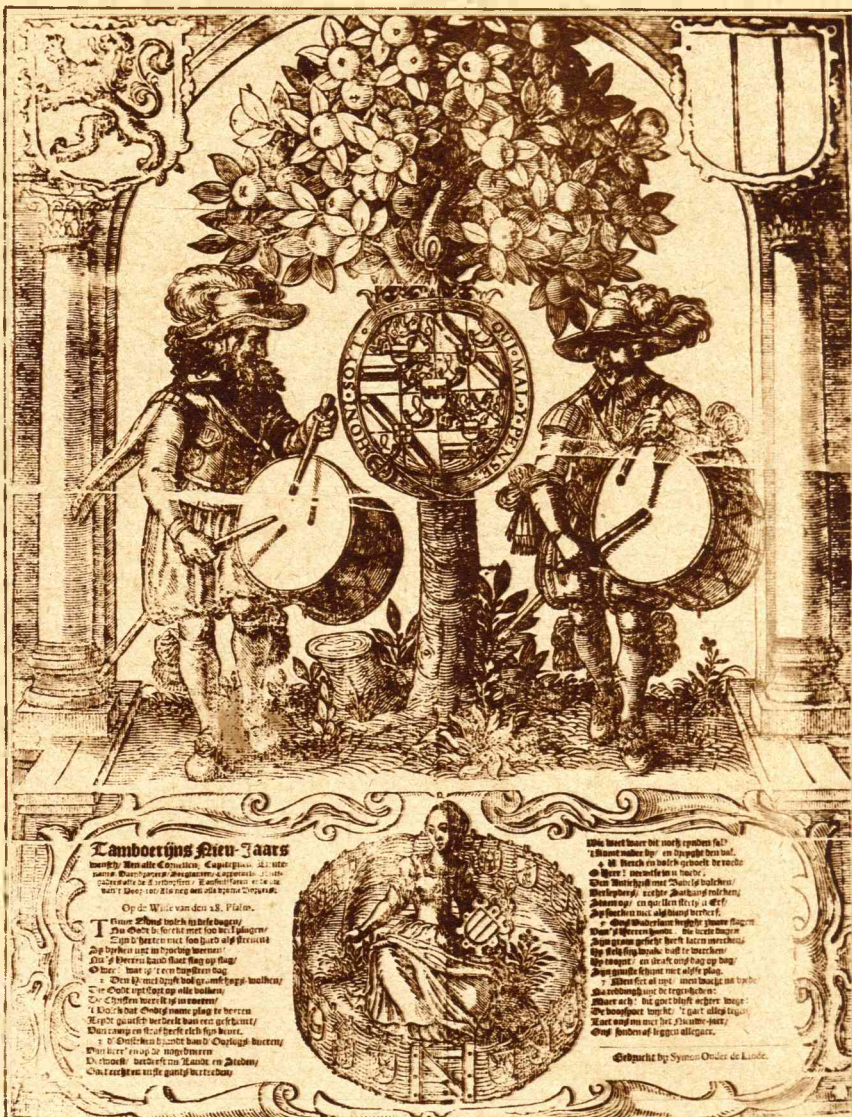
Ik heet Heinderijck
Wie is mijns gelijk,
Die op den Haagse
toren
So mijn trompet doe
hooren?

UE. dienaar Heinde-
rijck wel grage,
Trompetter op den
toren van 's-Graven-
hage.

Mijn gebiedende
Heeren,
Die mijn geven kost
en kleëren."

Zooals de lezer reeds bemerkt zal hebben, wordt er in deze schoone proeve van Hofstad-poëzie met geen woord gerept over het Nieuwejaar. Blijkbaar vond onze vrind, de trompetter, het alleszins voldoende, om te wijzen op het verdienstelijke werk, dat hij steeds verrichtte, om den Burgemeester en de overige Heeren van de Stad te doen gevoelen, dat zij „moreel verplicht" waren, in den zak te tasten en hun Nieuwjaarspenning te offeren, ook al werd er op de jaarwisseling in het geheel niet gezinspeeld.

Den Haag heeft geen torenwachter meer, tenminste niet in den zin zooals onze voorouders hem kenden, en al was hij er nog, dan zou hij toch niet meer op dezelfde wijze

NIUWJAARSWENSCH VAN DE TAMBOERS DER BURGER-COMPAGNIEËN TE DORDRECHT, OP DEN 1en JANUARI 1620.

Ter weerszijden van den Oranjeboom, waaraan het wapen van Prins Maurits is vastgehecht, staan twee tamboers in de kleeding van 1620. Onder den linksgeplaatsten tamboer leest men de volgende opdracht:

„Tamboerijns Nieu-Jaarswenschen, Aen alle Cornellen, Capitajnen, Lieutenants, Vaendragers, Sergianten, Corporaels; Mitsgaders alle de Adelborsten, Lansmissaten ende die van 't Voor-rot, Alsnog aen alle vrome Borghers."

Daaronder volgt de Nieuwjaarswenschen in dichtregelen, op de wijs van den 28sten Psalm. Wij laten den wenschen hier in zijn geheel volgen:

„Treur Zions Volk in dese dagen
Nu Godt besoekt met soo veel plagen.
Zijn d'heren niet soo hard als steenen,
Sy breken uyt in droevig weenen,
Nu 's Heeren hand slaet slag op slag.
O wee! wat is 't een duystren dag.

Den Hemel drijft vol gramschapswolken,
Die Godt uytstort op alle volken.
De Christen werelt is in roeren,
't Volck dat Godts namen plag te voeren
Leydt gantsch verdeelt van een gescheurt,
Van ramp en straf heeft elck zijn beurt.

d'Ontsteken brandt van d'Oorlogs-vueren
Van verr' en by de nagebuieren,
Verwoest, verderft nu Landt en Steden,
Gaet recht en ruste gants vertreden.
Wie weet waer dit noch eynden sal?
't Komt nader by, en dreyght den val.

U Kerck en Volck gevoelt de roede
O Heer! neemste in U hoede;
Den Antichrist met Babels volcken,
Verleyders, rechte Sathans tolcken,
Staen op, en quellen steeds u Erf,
Sy soecken niet als diens verderf.

Ons Vaderlant kryght zware slagen
Van 's Heeren handt, die veele dagen
Syn gram gesicht heeft laten mercken,
Hij stelt syn wrake vast te werken,
Hij toornet en straft ons dag op dag.
Syn gunste schynt niet als se plag.

Men siet al uyt, men wacht na vrede
Na redding uyt de tegenheden:
Maer ach! dit goet blijft achter wege:
De voorspoet wyckt, 't gaat alles tegen,
Laet ons nu met het Nieuwe-jaar
Ons sonden af-leggen allegaer."

Velen zal het opvallen, dat, met afwijking van de gebruikelijke heil- en zegenwenschen in den Nieuwjaarswenschen van de Dordrechtsche Tamboers der Burger-Compagnieën, voor den nieuwen Jaarkring geen bepaalde wenschen geuit wordt. Wel wordt ieder aangespoord in het nieuwe jaar alle zonden „af te leggen". En misschien schuilt daarin nog wel de meeste heilwenschen!

De torenwachter van den Grooten Haagschen Stadstoren komt op 1 Januari 1624 bij den Burgemeester der Hofstad „aankloppen", om hem zijne wenschen aan te bieden.

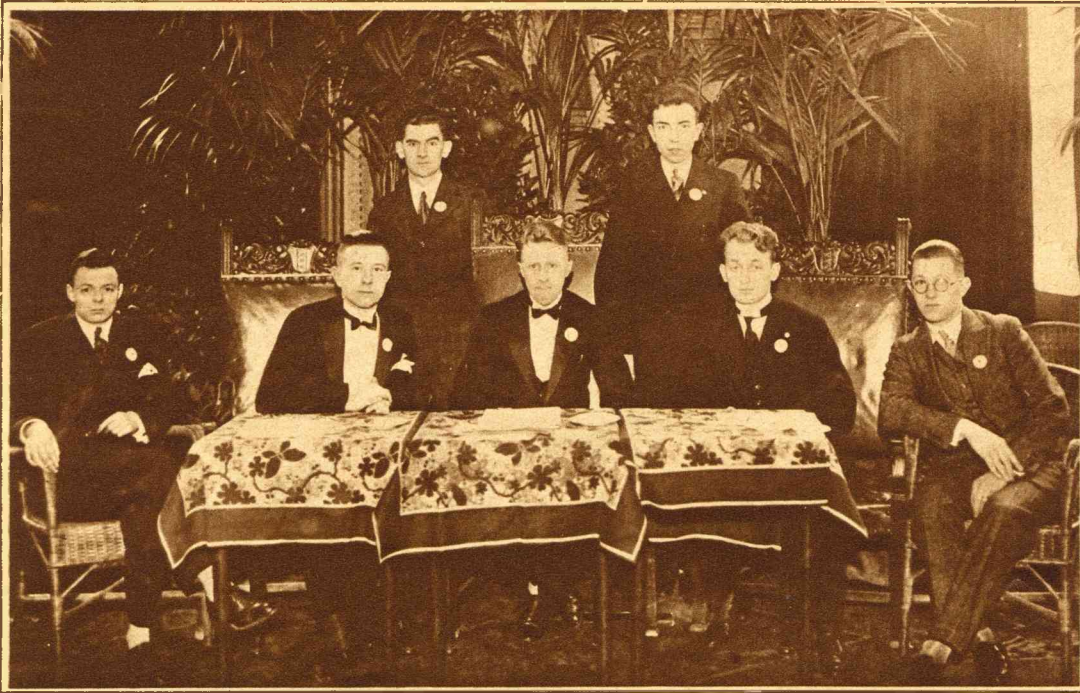
wijze zijn Nieuwjaarswenschen vertolken.

De gedrukte wenschen behooren voor het grootste gedeelte tot het verleden, en het is een verlies, dat wel geen onzer betreuren zal. Maar ook al schreven wij hierboven, dat er zoovele wenschen, gedrukt of uitgesproken, ons bereiken.

welke geen dieperen ondergrond hebben, blijft daarnevens toch ook de drang in ons, om hun, wien wij achting toedragen, bij de wisseling der jaren van harte het beste toe te wenschen in den nieuwen Jaarkring. En dan hebben de woorden: „Veel heil en zegen in het Nieuwe Jaar" inderdaad de beteekenis en ook de waarde, welke zij feitelijk behooren te hebben.

Moge voor de lezers van dit artikel de wenschen „Veel heil en zegen in het Nieuwe Jaar" in 1930 in heel veel opzichten in vervulling gaan.

JOH. CHR. WIJNAND.

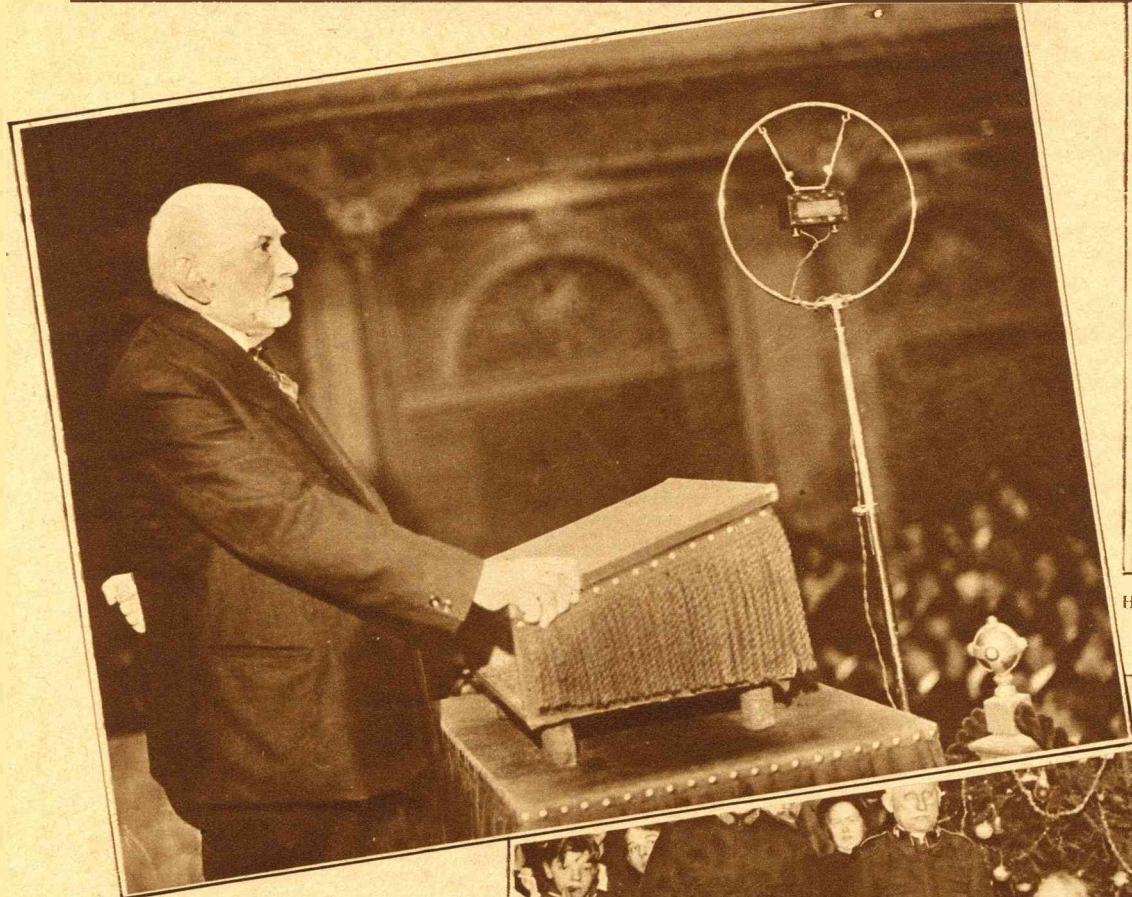

DE AMSTERDAMSCH E ATHLETIEK-CLUB herdacht dezer dagen in Bellevue haar 15-jarig bestaan. Foto van het recipieerende bestuur: van links naar rechts zittende: J. Pieké, J. G. Verwey, H. J. Bohlmeijer, E. Gort, J. Somers, staande W. Amelsteck en F. Goosen.

IN DE HOOFDSTAD

Het nieuwe verenigingsgebouw van de Zaaiersparochie aan de Rozengracht, hetwelk vorige week plechtig geopend werd.

Op 1sten Kerstdag werd het jaarlijksche S.D.A.P.-congres gehouden, waarbij de heer Vliegen de Kerstrede uitsprak.

Mevrouw de Weduwe C. B. STAS vierde den 26sten December j.l. onder groote belangstelling haar 100sten verjaardag. Een foto van het nog krasse oudje.

HET KERSTFEEST VAN HET LEGER DES HEILS. Het was een niet genoeg te prijzen gedachte van het bestuur van het Amsterdamsche Leger des Heils om voor een 2000-tal der armste kinderen een feest te organiseren, waarbij zij van speelgoed en andere verrassingen werden voorzien. Hierboven een aardig kijkje op een deel der verheugde kinderschaar.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Elze er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalmen, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt, over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Elze in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Elze gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuchje van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zoozeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Elze uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die, van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Elze zal afzien van Rudolf Krauze, wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen, doet. 's Avonds wordt den ouden Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen met den politiemann gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie. Daar laat hij zich door dezen de heele moordgeschiedenis vertellen, ook dat een opengebroken ijzeren kistje in de kamer gevonden was, waarop Krauze zei te weten, dat daarin o.a. een

medaljon met het portret van zijn overleden vrouw en een zeer oud cylindhorloge geweest waren, waarvan hij een beschrijving gaf. Bij haar nieuwe meesteres hoort Elze een bezoeker, een zekeren Hubner, Deloria dreigend toespreken, zonder dat zij evenwel beseft, dat hij haar groote verbazing werd zij echter vijf minuten later aan Hubner voorgesteld als „mijn besten vriend”. Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het gekocht had van een man, die zich gelegitimeerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu pas betaald kon hebben. Wie had dan de belastingsschuld van den doode betaald en waarom? Den volgende dag werd mevrouw Deloria uitgenoodigd, bij den hoofdcommissaris te verschijnen, waar bleek, dat zij een zuster was van Johannes Beyer; zij kon echter geen opheldering geven omtrent de opgespoorde kwitantie, na lange jaren had zij haar broer eerst kort voor diens dood weer teruggezien. Na haar vertrek geeft de commissaris order, haar gangen goed na te gaan. Terwijl Deloria bij den commissaris is, ontvangt Elze onverwachts bezoek van Rudolf Krauze; het slot van hun onderhoud is, dat zij elkaar de standvastigheid hunner liefde verzekeren, doch, zonder de redenen te willen noemen, die ieder voor zich heeft — Elze haar belofte aan mevrouw Deloria, Rudolf zijn angst dat waar zou kunnen wezen, wat hij vaag ten aanzien van zijn vader vermoedt — besluiten zij, die voorloopig nog geheim te houden. Van Elze begaf Rudolf zich naar zijn vader, die juist een geldschiet, die hem kwam manen, met moeite tot acht dagen uitstel bewogen had. Hij vertelt zijn vader, dat hij tot meester in de rechten gepromoveerd is, maar dat hij redenen heeft, om niet de loopbaan van advocaat te kiezen, en daarom een betrekking aan de Rijksbank heeft aangenomen. In den verderen loop van dit gesprek vertelt zijn vader hem, dat de politie den moordenaar op het spoor is en wel binnenkort zal

arresteerden en ook, dat zijn tante hem 30.000 M. heeft vermaakt en de rest aan liefdadige instellingen. Krauze wil het testament bestrijden, maar Rudolf weigert daaraan mee te doen en wil ook de 30.000 M. niet aannemen. Kort daarop wordt tusschen Deloria en Hubner een geheimzinnig gesprek gevoerd over een zekeren Malinowski, dien Hubner zegt te zullen gaan bezoeken. Een rechercheur volgt hem naar Insterburg, waar blijkt, dat die Malinowski een wegens valscheid in geschrifte veroordeelde is, die indertijd uit de gevangenis ontvluchtte en zich daarna, omdat na zijn vlucht zijn groote vermogen in beslag genomen werd, weer had aangemeld, om dat vermogen te redden. Onder leugenachtige voorwendsels weet Deloria van Elze toestemming te verkrijgen, om geld, dat zij van Malinowski te vorderen heeft, aan haar, Elze's, adres te laten toezenden, in plaats van aan zichzelf. Aan de bank, waar het geld in ontvangst genomen moet worden, treffen zij den ouden Krauze, die, verbaasd te hooren dat Elze zulke belangrijke bedragen ontvangt, zijn zoon opwachting en hem vertelt, dat hij niet langer tegen een huwelijk tusschen hem en Elze is. Bij die gelegenheid vraagt Rudolf hem ook, hem zijn moederlijk erfdeel te willen uitbetalen, wat hem zeer ongelegen komt, terwijl het onderhoud bij Krauze tevens het vermoeden wekt, dat zijn zoon meer weet, dan hij wil zeggen. Op het poliebureau blijkt, dat Krauze vroeger met Malinowski zaken heeft gedaan en naar aanleiding daarvan verzoekt de hoofdcommissaris hem, M. in de gevangenis op te zoeken en te trachten er achter te komen, welke relaties er tusschen hem en Deloria bestaan. Tot zijn verbazing ontdekt hij zoodoende, dat de gevangene Malinowski niet is, maar een ander, over wien hij macht schijnt te hebben en dien hij dwingt hem te zeggen, met welk doel hij zich hier als Malinowski heeft laten opsluiten. Onmiddellijk na zijn terugkomst in Breslau bezoekt Krauze Deloria, die hij een uur later in zeer opgewonden toestand verlaat, om rechtstreeks naar de hoofdcommissaris te gaan, wien hij een verhaal op den mouw speldt, dat bedoeld is, om alle verdenking van „Malinowski” en Deloria af te wenden en Hubner zwart te maken. Thuis gekomen, schrijft Krauze een brief aan den advocaat van den gewaanden Malinowski, waarin hij aandringt op betaling van 75.000 M., die M. hem als zijn vroegeren compagnon zou schuldig zijn.

Bedachtzaam las de graanhandelaar den gereed zijnden brief nog eens over en zijn hoofdknikken bewees, dat hij met den vorm tevreden was. Met de nauwgezetheid van een correcten zakenman nam hij de gebruikelijke copie en schreef toen met flinke, mooie letters het adres: „Den Weledgestr. Heer Mr. Herms — Koningsbergen in Pruisen.”

Zijn tred en zijn houding waren, toen hij later den brief zelf naar de post bracht, vlugger en veerkragtiger dan sedert langen tijd. Hij moest inderdaad van een vast vertrouwen vervuld zijn, dat de gevangene te Insterburg zonder tegenstreven aan zijn wenschen zou voldoen.

XVIII

Het was geen aangename verrassing voor Elze, toen mevrouw Deloria haar daags na het bezoek van graanhandelaar meedeelde, dat zij met haar naar de Bank moest gaan, om een gedeelte van het onlangs voor haar gestorte geld in ontvangst te nemen.

„Nu het eenmaal op jouw naam gedeponneerd is, kan ik je dien last niet besparen lieveling,” zei ze, „en wij zullen vandaag ook zeer zeker geen moeite daarmee hebben.”

Dit vermoeden werd inderdaad bewaarheid. De dienstdoende ambtenaar verklaarde beleefd, dat Elze slechts een kwitantieformulier behoefde in te vullen, om de gewenschte vijftien-duizend mark in ontvangst te nemen. Terwijl zij naar een van de lessenaars ging, om aan dit verzoek te voldoen, verwijderde mevrouw Deloria zich even om, zooals ze zei, op een andere plaats

inlichtingen **No. 14**

over het inwisselen van buitenlandsch geld te gaan vragen. Zij was nog maar pas even weg, toen Elze met een blijden schrik door een bekende stem halfluid haar naam hoorde noemen. Zij hief haar hoofd op en er kwam een blos van geluk op haar gezicht, toen zij het blij verbaasde gezicht van Rudolf zag.

„Hoe, liefste, jij hier?” vroeg hij zacht, om niet de aandacht te trekken van de vele personen, die in het voorste vertrek in en uit liepen, en hij voegde er aan toe: „Ben je dan opeens een kapitaliste geworden, dat je over zulke bedragen kunt beschikken?”

„Ach, het is immers volstrekt geen geld van mij,” zei ze verlegen. „Men heeft het slechts hier op mijn naam gedeponneerd, omdat — maar neem mij niet kwalijk — ik heb plechtig moeten beloven, niet daarover te spreken.”

„Dan zal ik geen aanleiding voor je zijn, om die belofte te verbreken. Maar ik prijs dankbaar het toeval, dat ook jou juist nu hier bracht.”

„Eigenlijk geen toeval, lieveling, want ik ben genoodzaakt, bijna den heelen dag hier door te brengen. Ben je soms boos, omdat ik tot nu toe niets van mij heb laten hooren?”

Zij schudde zeer beslist haar hoofd. „Neen! Hoe zou ik daarom boos kunnen zijn, nadat je mij daarop had voorbereid! Maar dat ik intusschen vurig naar je verlangd heb, dat was toch geen misdaad — niet waar?”

Hoe graag had hij haar inplaats van eenig antwoord in zijn armen genomen. Maar

Nieuwjaarsmorgen 1930!

hier, waar tal van nieuwsgierige oogen hen konden gadeslaan, was daaraan niet te denken.

„Nee, liefste!” fluisterde hij. „En je verlangen kan waarlijk niet grooter zijn geweest dan het mijne. Als ik meester was van mijn levenslot — maar daarover mag ik niet spreken, allermint hier. Slechts korten tijd moet je nog geduld hebben; dan zal het beslist worden.”

„Wat zeg je dat met een eigenaardigen nadruk, Rudolf. Ben je dan bang voor deze beslissing? Kan die je iets ergs brengen?”

„Wat die ons zal brengen, weet ik niet, Elze. Maar plaag je niet met nuttelooze zorgen. Wat er ook gebeure, ik zal niet vergeten, dat ik heilige plichten tegenover je heb te vervullen.”

„Och neen, je hebt tegenover mij geen anderen plicht, dan dat je jezelf moet ontzien en voor mij gespaard blijven. Ik wilde immers graag geduldig wachten, als ik maar hier en daar mocht hooren, dat je het goed maakt en dat deze verschrikkelijke zorg, dit vreeselijke onbekende, waarvan ik het ergste moet denken, je niet meer bezwaart!”

„Ik zal je een teken van leven geven, zoo vaak ik daartoe in staat ben, zonder gevaar te loopen, ons geheim aan je weldoenster te verraden. Je bent toch nog in haar huis?”

„Ja.”

„En je voelt je veilig en gelukkig onder haar bescherming?”

Elze sloeg haar oogen neer. Hoe graag zou zij hem over haar tegenwoordig lot gerustgesteld hebben, maar na de gebeurtenissen der laatste dagen kon zij het toch niet van zich verkrijgen, om hem door een blijmoedig „ja” te bedriegen.

„Ik heb geen reden tot klagen,” zei ze ontwijkend. „Mevrouw Deloria is vriendelijk tegen mij. Maar daar komt zij terug — ga nu weg, Rudolf! Zij mag niet bemerken, dat wij met elkaar gepraat hebben.”

Zij hadden nauwelijks nog tijd, om haastig een afscheidsgroet en een teederen blik te wisselen, want de voormalige schoolrijdster kwam met vlugge schreden naar Elze toe.

„Nu? — Ben je klaar? Laat eens kijken! Ja, dat zal voldoende zijn. Maar je moet de kwitantie zelf aan het kasloket afgeven.”

Nauwelijks vijf minuten later was mevrouw Deloria in het bezit der gewenschte vijftienduizend mark en de dames verlieten het Bankgebouw, om naar huis te rijden.

„Als men bij ons in Duitschland maar niet zoo pijnlijk precies en zoo lastig was!” zuchtte mevrouw Deloria onderweg. „Ik heb al op verschillende buitenlandsche plaatsen naar een credietbrief geïnformeerd; maar er schijnen daarvoor weer een aantal belachelijke formaliteiten vervuld te moeten worden. En als alleenreizende vrouwen kunnen wij toch niet altijd groote geldsommen bij ons hebben.”

„Wij, lieve tante?” vroeg Elze verschrikt. „Gaan wij dan op reis?”

„Waarschijnlijk. Ik ben nu eenmaal een trekvoegel en gevoel mij in mijn oude woonplaats niet echt op mijn gemak. Ook om jou zou ik graag hier vandaan gaan, lieveling, om je een stukje van de mooie wereld te laten zien. Maar er kunnen altijd nog wel een paar weken verlopen, voordat ik alle voorbereidselen heb gemaakt, en je mag er tegen niemand, ook niet tegen de werkster, over spreken.”

Al weer dit angstige en dringende gebod, om te zwijgen over een zaak, die toch schijnbaar dood-onschuldig was en die eigenlijk toch niemand aanging! Elze kreeg meer en meer het drukkende gevoel, tegen haar zin in een net van geheimen en onwaarheden te zijn gevangen. En nog meer dan dit pijnlijke gevoel bezwaarde haar de gedachte aan de aankondigde reis, die haar misschien weer voor een onbepaalden tijd ver uit de nabijheid van haar geliefden Rudolf zou brengen. Zij werd zeer stil, en mevrouw Deloria, die noodzakelijk moest begrijpen, dat haar plan volstrekt geen instemming vond bij haar beschermeling, was verstandig genoeg, om voorloopig niet op het reisplan terug te komen.

Tegen den avond kwam Hubner, en wel in een toestand van zenuwachtige opwindung. Mevrouw Deloria liet hem de huiskamer binnengaan en had al een voorwendsel klaar, waaronder zij Elze voor allerlei zoogenaamd noodige boodschappen weg kon sturen. Het meisje was al op de trap, toen zij nog eens door mevrouw Deloria teruggeroepen werd.

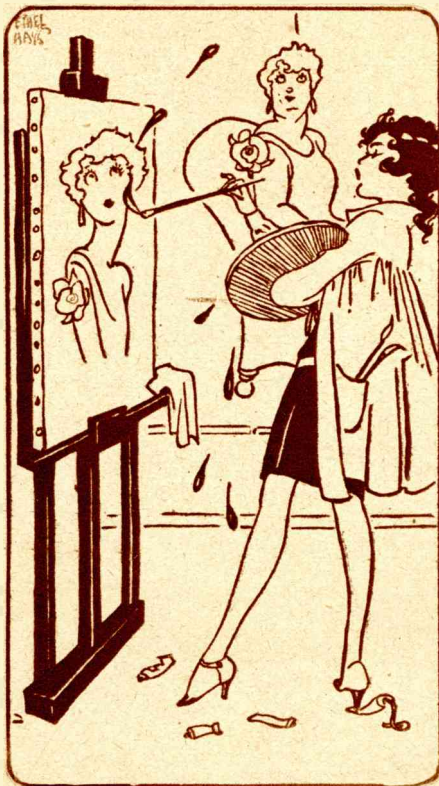
„Luister, kind, als je soms mijnheer Krauze zou ontmoeten, dan mag je volstrekt niet tegen hem zeggen, dat ik bezoek heb. Het beste is, dat je hem in dit geval bijtijds uit den weg blijft. Maar als hij je ernaar vraagt, dan moet je hem antwoorden, dat ik alleen was, toen je mij verliet.”

Kwam er dan nooit een einde aan deze onwaarheden? Elze was zichzelf nooit eenzamer en verlatener voorgekomen dan nu, terwijl de vervreemding van haar kort geleden nog zoozeer vereerde weldoenster iederen dag, zelfs ieder uur toenam. De lucht van geheimzinnigheid en leugen, waarin zij genoodzaakt was te leven, benauwde haar.

Vurig verlangde zij naar haar bevrijding en graag zou zij de nederigste en moeielijkste betrekking hebben aangenomen, als die haar slechts vergunde, weer vrijmoedig en oprecht haar oogen op te slaan.

Maar daaraan viel nu niet te denken. Zij mocht zich niet aan ondankbaarheid schuldig maken

Fanny Flapuit zegt:

De vrouw, die de camera vreest, schrikt er nooit voor terug haar portret te laten schilderen.

tegenover de vrouw, die voor haar toch een redster uit grooten nood was geweest en Rudolf mocht om haar niet in een nieuwe ongerustheid worden gebracht. Zijn uiterlijk en zijn woorden hadden haar vandaag immers maar al te duidelijk getoond, dat hij nog steeds onder den last van andere zorgen ernstig te lijden had.

Krauze ontmoette zij onderweg niet. Maar het vermoeden van mevrouw Deloria, dat hij haar toch wenschte te bezoeken, werd desondanks vervuld. Hij kwam een kwartier na Elze's vertrek en werd door de schoolrijdster ontvangen in den salon, waar zij hem alleen afwachtte. Precies vijftig minuten later vertrok hij weer, om glimlachend naar zijn woning terug te keeren. De samenkomst scheen zeer bevredigend voor hem te zijn geweest. Tegen zijn gewoonte ging hij dien avond vroeg naar bed en toen den volgenden morgen de kleine mijnheer Saling met een eenigszins ongerust en bezorgd gezicht in zijn kantoor kwam, vond hij den graanhandelaar in een zeer gunstige stemming.

„Ik had u eigenlijk gisteren al verwacht,” zei Krauze na een vriendelijken groet. „Het bedrag voor den wissel ligt al vierentwintig uur klaar. Ik hoop, dat de goede meening, die u tot heden van mijn betrouwbareheid had, daardoor eenigszins hersteld zal zijn.”

„Die is nooit ernstig geschokt, waarde mijnheer Krauze,” verzekerde de kleine man beleefd, „geef mij, als ik zelf niet in verlegenheid was geweest, zou het nooit in mij opgekomen zijn, u tot betaling aan te sporen. Uw onderteekening is zoo

goed als contant geld. Dat weet iedereen hier in Breslau.”

De dunne lippen van den graanhandelaar trilden spottend, maar hij betoonde, ook nadat hij de tienduizend mark uitbetaald en zijn wissel in ontvangst genomen had, nog dezelfde vriendelijkheid tegenover den bezoeker, dien hij zelf naar de deur geleidde, om na zijn vertrek met een voldaan hoofdknikken te mompelen: „Dat is tenminste toch een begin! Nu zal, denk ik, ook het andere weer terecht komen.”

Gedurende den heelen dag werkte hij bijzonder vrolijk, gebruikte het middagmaal, dat zijn huishoudster zoo stilzwijgend en knorrig als altijd opdiende, met veel eetlust, en was bij het invallen van de duisternis juist weer in zijn kantoor teruggekeerd, toen een kloppen op de deur hem verbaasd deed opkijken.

„Nu nog bezoek?” dacht hij ontstemd. Maar hij riep toch „Binnen!” en zijn gezicht verhelderde weer, toen hij een wildvreemde voor zich zag, een zeer langen, mageren man, met een gebruind gezicht, een arendsneus en donkere, stoppelige wenkbrauwen, waaronder twee donkere oogen vurig fonkelden.

„Heb ik de eer met mijnheer Krauze in eigen persoon te spreken?” vroeg de bezoeker, zonder zijn grooten viltten hoed af te zetten.

„Die ben ik. Wat is er van uw dienst?”

„Nu, dat zult u dadelijk hooren. Eerst vergunt u wel, dat ik een stoel neem. — O, ik bedien mij al zelf! — Dus u is de bewuste mijnheer Krauze! Tot nu toe kende ik namelijk slechts uw stem, maar zoo ongeveer had ik mij uw persoon voorgesteld. Hebt u geen fatsoenlijke sigaar?”

In een sprakeloze verbazing had de graanhandelaar den onbeschaamden vreemdeling, die breeduit in een leuningstoel neergevallen was en nu, met den hoed nog steeds op zijn hoofd, zijn handen in zijn broekzakken stak, aangestaard. Hij twijfelde er niet aan, dat hij een dronken man of een krankzinnige voor zich had, en zijn toestand kwam hem zeer onaangenaam voor, want behalve de oude, half-dooove huishoudster was er geen menschelijk wezen in huis, dat hij ter hulp had kunnen roepen; de ramen waren al, zooals iederen avond, van houten luiken voorzien en als de bezoeker hem ook tijd zou gunnen, om dezen weg te nemen, dan lag buiten toch de groote, eenzame binnenplaats, waar om dezen tijd niemand meer was en vanwaar geen hulpkreet tot de straat kon doordringen.

Maar als Krauze iets van vrees gevoelde, dan was hij toch slim genoeg, om het den lastigen bezoeker niet te toonen. Terwijl hij een ijzeren liniaal in zijn hand nam, die op den lessenaar lag, vroeg hij op barschen toon: „Wie is u en wat wenscht u? U is hier blijkbaar aan de verkeerde deur gekomen.”

De onbekende verroerde zich niet; maar hij glimlachte, zoodat zijn groote witte tanden onder zijn snor zichtbaar werden. „Wel neen, ik ben hier terecht. En u zult dat ook niet meer betwijfelen, nadat ik mij aan u heb voorgesteld. Mijn naam is Hubner. U zult u misschien herinneren, dien reeds gehoord te hebben.”

Krauze legde den liniaal neer. Nu wist hij, dat het nergens anders op gemunt was, dan op een persoonlijk aanval; maar het was geen verlichting, die deze overtuiging hem bezorgde.

„Zeker,” zei hij aarzelend, „want deze naam behoort nu juist niet tot de zeldzaamste. Maar ik weet daardoor nog steeds niet, wie u eigenlijk is en vooral weet ik niet, wat u recht kan geven, u in mijn huis op zoo'n onbehoorlijke manier te gedragen.”

„Weet u dat niet? Nu, dan zal ik het u zeggen! Omdat men met een schurk en gauwdief niet veel drukte behoeft te maken en omdat ik u tot heden slechts in deze hoedanigheid heb leeren kennen. Is dat duidelijk genoeg?”

Krauze kwam zijwendend een stap achter zijn lessenaar vandaan en liep naar de deur. Maar Hubner stak, zonder zijn handen uit zijn zakken te halen, een van zijn lange beenen uit, om den weg voor hem te versperren.

„Wacht, vriend, blijf, waar u bent en denk er niet aan, iets bijzonders uit te halen. Ten eerste ben ik minstens driemaal zoo sterk als u, en ten tweede behoeft ik slechts mijn mond open te doen, om u gevangen te laten nemen. Ik ben van huis uit een goedige kerel, maar een, met wien men naar welgevallen kan spotten, ben ik toch niet. Het zou erg voor u zijn, als ik onaardig moest worden.

Dus laat het niet zoo ver komen — in uw eigen belang!"

De spottend kalme manier van den man moest een angstwekkende uitwerking hebben, vooral nu zijn bedreigingen met een hartstochtelijke heftigheid worden uitgesproken.

Maar de graanhandelaar was een goed tooneelspeler. Nog gelukte het hem, om zijn waardige houding te bewaren. „Als u niet krankzinnig bent, dan bent u dronken," zei hij, „en in het eene zoowel als in het andere geval zou ik u ernstig willen verzoeken, mij van uw tegenwoordigheid te bevrijden, tenzij" — hij zei deze toevoeging na een verdacht gebaar van Hubner, toch al met een bevende stem — „tenzij u mij met enkele woorden en op een geschikte manier kunt vertellen, wat u van mij verlangt."

„Met enkele woorden dan: Ik verlang zeven-duizend en vijfhonderd mark, onmiddellijk uit te betalen en in contant geld. Hebt u mij verstaan?"

„Dat is komiek. En op welken rechtsgrond durft u dezen eisch te stellen?"

„Daarop, dat mij voor hetzelfde werk toch wel eenzelfde beloning toekomt als u. Het geheim van mevrouw Deloria had voor u een waarde van vijftienduizend mark, en het is dus rechtvaardig en billijk en misschien zelfs al te bescheiden, als ik het uwe voor mij op de helft stel."

„Uw woorden zijn geheel onverstaanbaar voor mij. En ten uwen gunste wil ik veronderstellen, dat u door een of andere babbels op een dwaalspoor bent gebracht. Ik ken de dame, die u daar noemde, slechts heel oppervlakkig en heb volstrekt niets met haar te maken."

Op Hubner's gezicht kwam weer die spottende glimlach. „Het is dus vermoedelijk een andere Krauze geweest, die mevrouw Deloria eergisteren bezocht, om haar bepaalde groeten over te brengen. En een andere, aan wien zij gisteren vijftienduizend mark uitbetaalde — niet?"

„Ik heb geen geld van die dame ontvangen. Als zij het tegendeel heeft beweerd, heeft zij gelogen."

„Kunt u mij daarop uw eerewoord geven, mijn waarde mijnheer Krauze?"

„Onvoorwaardelijk!"

„Nu, dan weet ik toch tenminste, wat uw eerewoord waard is. Om het met korte woorden te zeggen, wil ik u dadelijk tot uw geruststelling vertellen, dat mevrouw Deloria mij volstrekt niets meer behoefde mee te delen. U hebt de slimheid van die dame ten zeerste onderschat, als u denkt, dat zij zich weerloos met gebonden handen aan u zou overleveren. Ik heb ieder woord van uw gisteren gehouden gesprek gehoord en het was mevrouw Deloria, die mij achter de op een kier staande deur van de zijkamer verstopt had. — Hoe bevalt dit nieuws je, ouwe jongen?"

Het was een zware proef, waarop de zelfbeheersching van Krauze door deze verpletterende mededeeling werd gesteld en hoe koortsachtig vlug zijn gedachten ook mochten gaan, hij had toch een heelen tijd nodig, eer hij met zijn antwoord klaar was.

„Verondersteld, dat u de waarheid hebt gesproken," zei hij met een gedwongen kalmte, „waarmee wilt u mij dan eigenlijk nu verschrikken? Mevrouw Deloria en u — u zijt veel meer in mijn macht dan ik in de uwe. Probeer het maar eens, om uw bedreigingen waar te maken! Ik zal het gerust daarop aan laten komen, want ik ben zeker niet de persoon, die daarbij het meeste heeft te verliezen."

„Zoo? Het zou u dus niets deren, om wegens geldafpersing en hulp bij bedriegerij in de gevangenis te komen?"

„Als u ooit er in slaagt, mij daar te doen komen, dan zou u het toch slechts gedaan kunnen krijgen, als u tegelijk uzelf en mevrouw Deloria in het ongeluk stort. En uw lot zou veel erger zijn dan het mijne. En vooral mevrouw Deloria heeft een zeer groote zondelijst."

Hij ging haastig achteruit, want Hubner was opgestaan en vlak voor hem gekomen. In de oogen van den vroegeren atleet was een gloed, die ook den moedigsten man angstig zou kunnen maken.

„Nu zijn er genoeg praatjes verkocht! Laten we duidelijk met elkaar spreken! Als u meent, mij te kunnen trotseeren, dan vergist u zich. En wat mevrouw Deloria betreft, wil ik een paar woorden tegen u zeggen, die u maar goed in uw geheugen moet prenten, als u maar goed in iets waard is. Ja, wij zijn bondgenooten en als zoodanig zal ik haar

tegen schurken van uw soort weten te beschermen. U zult haar geen kwaad doen — daarop geef ik u mijn woord. Voordat ik mijn aangifte tegen u doe, zal zij al lang in veiligheid zijn en bij het minste, wat u tegen haar onderneemt, staat uw leven op het spel. Ik heb echter weinig te verliezen en het vonnis, dat ik in het ergste geval zou kunnen krijgen, zal ik graag aanvaarden, als ik daardoor de voldoening krijg, uw mooie berekeningen te hebben gedwarsboemd. Van dien anderen man, dien vent daar in Insterburg, trek ik mij niets aan, die komt toch niet meer levend uit de gevangenis. — Nu

Vrome Wenschen

*Het was de morgen van het nieuwe jaar,
en oeral ontwaakten nieuwe wenschen;
toen zag ik Vader Tijd, — hij sloeg in 't haar
zijn handen om den overmoed der menschen.
„Zoo vaak mijn wijzers weer naar boven staan,"
zoo sprak hij klagend, „mord ik aangevallen
door trage geesten, die aan 't menschen slaan,
en mijn humeur voor 't heele jaar vergallen.
Waar ik mij wend, daar tref ik een willioen
die steeds meer vleenen om steeds meer te krijgen:
ze menschen maar, als was er niets te doen.
Zal dan in 't menschen nooit de hebzucht zwijgen?
Ik hoor maar, geef me dit en geef me dat,
geef al, wat ik me maar verstaat te hopen.
Ik ben dat eeuwig „geef me" o zoo zat!
Ik denk, dat ik mijn baantje maar laat loopen!
Ik denk, dat ik mijn klok maar stil laat staan.
— dan gaat de heele wereld naar de maan!"*

*„Nee goede grijsaard," pleitte kalm mijn stem.
„Laat u door al dat vragen niet ontgloeien
tot toornigheid, die u tot stilstand klemt,
die ons en u en 't aardrijk uit zou roeien.
Ik bied u troost in uw misnoedigheid;
ik zal u niet de minste weldaad vragen:
ik hoop met eigen liefde, durf en pijn
de beste kolen naar mijn haard te dragen.
Ik zeg niet „geef mij," neen, ik vraag u: „neem";
dat, hoop ik, zal het evenwicht herstellen,
en u bewegen, niet meer van gesleem
te praten, als ge zelf weer hoop doet wellen
in 't o zoo vaak woestijn-dor menschenhart. —
de hoop op vreugden, die maar vluchten bleven,
de hoop op 't einde van een lange smart. —
ik vraag u: neem, — maar ga dan elders geven!"
Hij knikte, en ik was gerustgesteld,
en heb hem toen mijn neem-lijst voorgeteld:*

*„Neem weg het valsche gebaar van huichelaars,
neem weg de slappe ruggegraat der pleiers,
neem weg de muge tong der lasteraars,
neem weg de booze oogen der benijers!
Neem weg de hand, die naar den oorlog drijft,
neem weg de hiele, die den zwakke trappen,
neem weg de pen, die gif en leugen schrijft,
neem weg de glazen van de dronkenlappen.
Neem weg de vrouw, die steeds aanbidders zoekt,
den man, die enkel buitenshuis beschaafd is
neem weg den zuigeling, die rookt en ploekt,
de buurvrouw, die aan konkel verslaafd is.
Neem weg de brave borst, die lintjes jaagt,
den jongeling, die zich als dichter aanstelt,
de bakvisch, die een whisky-soda vraagt,
den huisvriend die zich al te dikwijls aanmeldt.
Neem weg dat alles, en gezegend schrijft
gij voort naar 't raadse diep der eeuwigheid!"*

E. VAN BRANDENBORGII.

kent u mijn meening en weet u, wat u te wachten staat, als u het in uw hoofd haalt, een edele rol te gaan spelen. Ik geef u twee minuten van beraad, en dan: ja of neen — zonder smoesjes of uitvluchten, die bij mij toch niet helpen."

Krauze steunde zwaar op het dekblad van zijn lessenaar. Met het comediespel was het nu afgelopen.

„Goed dan, maar waarom zouden wij als verstandige menschen niet tot een overeenkomst kunnen komen," zei hij op een doffen toon. „U moet echter geen eischen stellen, waarin ik met den besten wil van de wereld niet kan voldoen. Het vermogen van Malinowski is toch groot genoeg voor ons allen. Mevrouw Deloria kan voor zichzelf en voor u naar welgevallen groote sommen laten komen. Waarom wilt u mij beslist nog de helft afdwingen van het geringe bedrag, dat ik ontvangen heb?"

„Als vijftienduizend mark voor u een gering bedrag uitmaken, voor mij zijn zij dat niet. En omtrent het overige vergist u zich. Mevrouw Deloria moet voorzichtig zijn, want die herhaalde geldzendingen zouden verdenking kunnen opwekken. Bovendien hindert het mij, om voortdurend ten koste van haar te leven. Dat schaadt onze vriendschap, waaraan voor mij zeer veel gelegen is. En zij moet niet slechts zelf leven, maar ook erop bedacht zijn, om voor onvoorziene gevallen een klein kapitaal beschikbaar te hebben. — Ik weet echter niet, waarom ik er toe over ga, dit alles voor u uiteen te zetten. Ik heb mijn eisch tegen u genoemd en ik laat mij niet beknijselen."

„En als ik niet aan uw eisch kan voldoen — ook met den besten wil van de wereld niet? Daar, kijk hier, dezen wissel van tienduizend mark heb ik vanmorgen voor het geld ingewisseld, en het overige heb ik eveneens uitgegeven, om een lastigen schuldeischer tevreden te stellen, want ik bevind mij zelf in pijnlijke geldverlegenheid. Het is nog geen driehonderd mark, wat ik op dit oogenblik aan contant geld bezit."

„Dat kan mij weinig schelen. U hebt het bedrag ontvangen en ik verlang mijn aandeel. U is een verstandig man en het zal u wel gelukken, het overige te verkrijgen."

De graanhandelaar verviel in een ernstig nadenken. Hij scheen het doellooze van verdere onderhandelingen te hebben ingezien, want na een ongeduldig gebaar van zijn bezoeker zei hij: „Hoeveel tijd geeft u mij voor het bezorgen van het geld?"

„Omdat het onze eerste handelszaak is, zal ik edelmoedig zijn. Ik geef u vier en twintig uren."

„Dat is onmogelijk. Ik heb minstens drie dagen nodig."

„Nu, ik zal u halverwege tegemoet komen. Laten we dus afspreken, dat ik overmorgen om denzelfden tijd zal terugkomen, om de zeven-duizend vijfhonderd mark te ontvangen. Denk eraan: geen minuut later en geen penning minder."

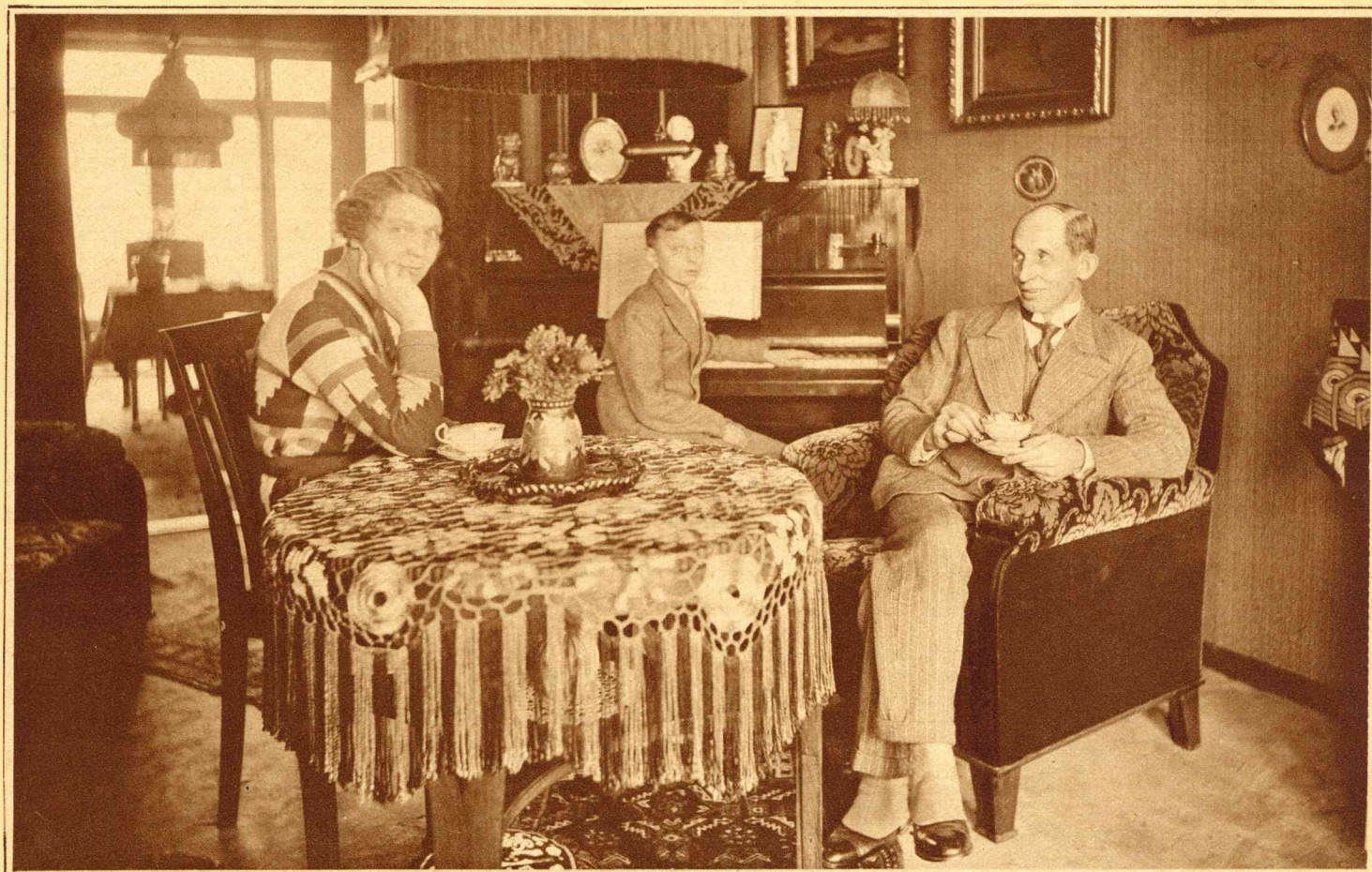
„Ik zal alles doen, wat ik kan, om aan uw verlangen te voldoen."

„Dat zou ik u ook aanraden. Want bij mijn volgend bezoek zult u mij niet tot zulke lange onderhandelingen bereid vinden. En nogmaals: geen uitvluchten, en geen lage schurkenstreken. Ik heb lang genoeg in de wereld rondgereisd, om mij niet zoo gemakkelijk te laten bedriegen. En ik heb te lang als atleet gewerkt, dat ik genoeg spieren heb overgehouden, om — als het noodig is — al de beenderen van uw lichaam te breken. Goeden avond!"

Een half uur later draaide de graanhandelaar de gasvlam boven zijn lessenaar uit en ging de trap op naar zijn slaapkamer. Deze was even eenvoudig en ouderwets ingericht als de overige vertrekken van het huis. Het meest in het oog vallende meubel was een gebogen, ouderwetsche latafel, die volgens den vorm en de bronzen beslagen nog wel uit de vorige eeuw afkomstig kon zijn. Een poosje bleef Krauze luisterend aan de halfgeopende deur staan, om zich te overtuigen, dat het heel stil in huis was; toen drukte hij de deur dicht en draaide tweemaal den sleutel om, zoodat hij zich veilig kon gevoelen voor onaangename verrassingen. Voorzichtig ieder geluid vermijdend, trok hij de eene schuiflade van de latafel na de andere open, om toen het lichter geworden meubel van den muur af te schuiven en het op den voorkant neer te leggen.

Hoe voorzichtig hij ook bij dezen tamelijk ingespannen arbeid te werk was gegaan, had hij toch niet kunnen voorkomen, dat de latafel in het laatste oogenblik uit zijn handen gleed en met een doffen smak op den vloer openging. Met een bleek gezicht richtte hij zich op, om te luisteren.

Maar ook nu bleef het doodstil om hem heen. „Den hemel zij dank, dat het oude monster daar beneden half doof is," prevelde hij, droogde het zweet van zijn voorhoofd en ging met zijn eigenaardig geprevel voort, terwijl hij aan den achterkant van de latafel zoo laag bezig was, dat deze er gemakkelijk uitgenomen kon worden. Een leeg plaats, die zich over de heele hoogte en breedte van het meubel uitstreekte, werd daarachter zichtbaar. Het vormde een zeer ruim geheimvak, waarvan niemand iets vermoed zou hebben, die niet op de gedachte was gekomen, om vast te stellen, dat de diepte der schuifladen niet met de diepte van de latafel overeenkwam. (Wordt voortgezet)

BIJ BUZIAU THUIS

Neen! — die kop: „Bij Buziau thuis”, staat hier zoo maar niet toevallig boven, want je bent bij den kaerel *thuis*, ook al kom je dan met 'n uitgestreken krantengezicht, 'n gepakten-en-gezakten fotograaf om 'm eens onder 't mes te nemen voor je tien-

duizenden lezers, die toch immer belang stellen in dezen *ernstigen clown*! 't Klinkt paradoxaal: ernstige clown, maar als 'n Borel in het Vaderland schreef over Grock): Ja, een zeer goede clown en 'n bijzonder sympathieke, maar volstrekt niet grooter — en ik geloof zelfs: in vele opzichten niet even groot als de in het Buitenland veel minder beroemde Buziau.”

Als een onzer grootste letterkundigen, Johan de Meester Sr., jaren geleden hem reeds stelde boven de Fratellini's — als alsnog zooveel hem stelt boven, althans zeker gelijk met zijn *wereldberoemde collega's*, — ja, dan kan men gevoeglijk spreken van een *ernstigen clown*! Want de humor zóo hoog weten op te voeren; de clownerie zóo hoog te *brengen* als Buziau dat doet, dat vergt wel alle krachten van een groot... *kunstenaar*! Nou ben ik er: *Kunstenaar*!

De geniale acteur, die avond aan avond aan de touwtjes trekt *voor en achter het voetlicht*!

Voor en achter!

Vóór, waar ie avond aan avond 'n zaal van meer dan duizend menschen drie uren aan één stuk vasthoudt met z'n onvergelykelijken humor, — achter, waar ie de geheele revue schraagt op z'n krachtige talenten.

Vóór, — waar ie den generaal, den minister, den man van wetenschap in hun fauteuil d'orchestre, maar ook den bananenkoopman op het schellinkje en alles wat daar tusschen ligt, — (beseft-ge-zulks-lezers!) uren aan 'n stuk gevangen houdt in de machtige greep van zijn karikaturale prestatievermogen, waarin de ironie, de spot, het clownesque, ja soms 'n vleug van tragedie — terug te vinden is.

Achter, waar — behoef ik wel te zeggen — de prachtigste décors, de uitnemendste dansers, de oogverblindendste costumes, ja — de *schoonste vrouekes*, kortom de revue, zonder Buziau een mooi lichaam zijn zou zonder ziel!

Maar och, wat doe ik.

Bij Buziau *thuis*, luidde m'n belovende kop en ik zie m'n lezeresjes d'r lipkes als bedenkelijk krullen, want als je nou ergens op visite bent geweest en je weet noggeeneens te vertellen hoe 't er uitzag, of 't er gezellig was, hoe de gastvrouw deed en 't kind en of ze 'r knusjes zitten te wonen... is 't niet zoo — wat ben je 'r dan eigenlijk wezen doen? O, ik voel de vraag verwijtend aankomen, — heusch — (ik heb van die buien, dat 'k denk, de Vrouw te kennen om na 'n oogenblik... enfin, u begrijpt dat zoowel hè!), maar stel u gerust. Doch als je pas van Buziau afkomt, dan wemelen de dingen van 't *vak* zoo voor je geest, dan ben je zóo vervuld van alles wat met Kunst, Tooneel en Letteren te maken heeft, dat je vergeet het gezellig home, de goeie sigaar, het heerlijke kopje thee der liefvallige gastvrouw, den nieuwsgierigen boy, Buziau's., jongen”, kortom alle weldaden en de heele prettige sfeer, die je onder-vond gedurende enkele uren in 'n gezellig, huiselijk en warm milieu, waar het goed was te zijn.

Wat was 't koud, venijnig koud op dien Zaterdagmiddag in dat Rijswijk! De felle Noordooster sneed je door je winterjas. Op hoeken van straten verstijfde je gezicht tot blauwwordens toe en

Het ledereen kostuum! Hm! — zal 't wel „doen” denkt ie. En of 't het doet.

traanden je oogen. Alleen daar al om waren we blij, toen we nummer 55 te pakken hadden op den Geestbrugweg, een van die vriendelijke heerenhuisjes met microscopische tuintjes voor de deur, die niet meer willens zijn dan 'n steuntje voor de gezellige erkers. En daar stond ie al. Man van plicht en stiptheid, had ie zuiver en weloverwogen den Zaterdagmiddag uitgepikt om eens rustig te „boomen” en als 'n accuraat gastheer wachtte-n-ie ons op en... hoorde ik plotseling z'n bekende, wat heesche stem, „Kom binnen, kom binnen, 't is koud hè!” Buziau deed zelf even open; 't was te koud om iemand lang aan de deur te laten staan.

En laat ik nou heel eerlijk zijn: we moesten even aan elkaar wennen. 't Ging niet, als in de meeste *geschreven* interviews zóó, dat we alles zoo maar direct snapt van elkaar; dat de „hartelijke gulle lach” — in interviews wordt bijzonder hartelijk en gul gelachen, zie je — zoo maar direct opdaverde! O neen! Buziau, gewend (en verwend tevens) door krantenlui, begon met 'n collectie fraaie foto's uit te spreiden, 'n sigaret te presenteren en te zeggen: „Vraagt u maar, wat wilt u weten.” Zakelijk, correct, stipt en op den man af. Maar dat moest ik niet hebben. Dat leek me wat al te gemakkelijk en... droog voor m'n lezers.

Maar psycholoog, menschenkenner, als ook deze artist weer is — hij had spoedig „geschoten” waar ik heen wilde en toen, toen pas was het ijs gebroken, maar dan ook goed; volkomen!

Verwonderlijk zoo juist en zoo goed Buziau zich onmiddellijk aanpast, ziet, de situaties doorgrondt en dus *meegeeft*. De snelle geest van den geroutineerden tooneelmensch, die z'n publiek geheel z'n leven bestudeerd, geanalyseerd en ontleed heeft en dus weet wat het hebben moet. Want achter me zag ie zitten den honderdduizendkoppigen Moloch, het publiek, dat den artist *maakt en breekt*.

Begreep wat ik voor mijn publiek (dat ook het zijne is) bij hem zocht en het was toen wel

toevallig, dat ie z'n kop thee even wegzette, de cigaret neerwierp en opsprong, vlak vóór me kwam staan en elk woord „onderstrepnd” met zijn heesche intonatie: „Da's m'n baas; het publiek! En u moogt het gerust weten, ik zoek naar wat het publiek wil en tracht dat te geven, hoe moeilijk het ook is. Want steeds wil het weer meer, en steeds moet je jezelf weer overtreffen. Onzin is het, om met ijdel gebaar, zooals sommigen dat probeeren, het publiek gering te schatten! Onzin, stom! Laten we niet ijdel zijn. Het publiek, het maakt en breekt den grootsten kunstenaar. En als m'n Directeur ook weleens vraagt: „Wat denk je Buus, zou dat scènetje het 'm doen,” dan is m'n stereotiepe antwoord — ik ben er zoo'n beetje berucht om: „'t Is met de pet gooien, baas! We zullen zien, wat het publiek er van zegt.”

„Er wordt dan zeker na de première nog veel veranderd, meneer Buziau?”

„Avond aan avond voel ik: dit moet er uit, dat moet bekort, dat moet uitgewerkt worden en na veertien dagen is er

Dien knul heb ik méér gezien!

In 't knutselkamertje bij Buziau thuis. Hier is ie bezig aan 'n attriboot voor de revue *Turf in je Ransel*. De — nu reeds bekende — kofferklapstoel.

soms tijdens de opvoeringen zóóveel veranderd, dat je zelf je oorspronkelijken opzet niet meer herkent! Gerust, ze mogen het weten, — ik geef het publiek zoo veel mogelijk z'n zin. In alles! — Mits... het maar décent blijft. Nooit zal ik kans geven, dat m'n jongen zich later ook maar even voor z'n Vader zal hoeven te schamen om de schunnigheden, die hij zou hebben verkocht voor goed geld. Nooit! — En” — en nu trekt-ie z'n geweldigen clownsmond tot een viezen grijns — „en 't is zoo goedkoop, zulke schunnige humor, hè! 't Is zoo vervloekt gemakkelijk!”

Toen ging ie weer zitten en had meteen in z'n hoofd hoe we 'n lollig interviewtje konden maken in z'n kamer met vrouw en kind. Dit gordijntje omlaag, — zóó — dit wat half, en dan gaan we zus en zoo zitten. „Toe, vrouw, jij ook, wees niet flauw Lina, als je 'r niet mooi opstaat, komt het niet in de krant, hè meneer Gr. ? Zoo, en doe dien bloempot weg; juist!”

En de fotograaf had niet anders te doen dan te zeggen: „Dank u, 't is gebeurd.”

Och, we hebben nog zoo veel geboemd. Over Grock, over Nap de la Mar (door Buziau zoo bijzonder hoog gewaardeerd om z'n kunnen), Louis Davids (met z'n liedje om op te eten, zooals Buziau dat uitdrukt), over de Fratellini's, over de Parijsche revue's, over z'n buitenlandsche carrière nog en

over nog zooveel! Maar zooals de uren bij hem omvlogen, zoo vlieg ik hier door m'n plaatsruimte heen.

Volgend jaar is ie 35 jaar in 't vak. Ja lezers, die slanke jongeling, die daar 's avonds de gekste capriolen maakt op de bühne, heeft den leeftijd al om grootvader te kunnen zijn.

Ruim vijf kruisjes heeft ie al op z'n beweeglijken rug zitten.

„Viert u het!”

„Neen. Da's géén karwei. 'k Heb dat van m'n dertig-jarig jubileum nog niet vergeten. Er waren toen dagen, dat ik net 'n dokter was. Elk half uur 'n anderen patiënt-journalist.

Eéns kwam er een, die vroeg naar aanleiding van m'n 30-jarig jubileum: hoe lang ik nou in 't vak was! — En toen: „En betaalt het nogal goed? Wat verdient u nou wel?” Waarop ik hem geantwoord heb lacht Buziau: „U is zeker al lang in de journalistiek, meneer?” — „Jaaa!” — „Zoozoo, hoe lang al?” — „Al twee jaren!” — „Hoe is 't moooogelijk?” — De „journalist” glunderde.

„Tja, 'n heelen tijd, meneer Buziau!”

„En wordt het nogal goed betaald?”

„Jaa, jaaa, maar 't kon toch beter!”

„Och! En wat verdient u nou zoo?”

Dit ervarinkje speelt Buziau even voor en de fotograaf, die al aan 't inpakken was, valt van 't lachen zelf bijna voorover in z'n koffer.

Dan trekt Buziau z'n stomste clownsgezicht om dien „journalist” te imiteeren en zegt hem na: „Hihihi, o ja, nou begrijp ik u, hihi!”

Toen begreep ie 't, zegt Buziau, maar toen heb ik 'm meteen in 't tuintje gezet; ik was werkelijk boos!

Wat 'n wonder.

„Turf in je Ransel” heet de nieuwe revue. Als dit artikel verschijnt, loopt ze reeds enkele dagen in Rotterdam.

En ik weet nu al: met overdonderend succes! Want wat ik ervan gehoord heb...

21 December 1929.

A. A. L. GRAUMANS

Na 't meesterwerk „De Volkstelling”, beelden wij thans 'n ander schilderij van den beroemden Vlaamschen schilder Pieter Brueghel af, voorstellende den moord op de onnoozele kinderen, zooals die door Koning Herodus na Christus' geboorte is bevolen geworden en welk feit thans nog op den

DE BETHLEHEMSCHE KI

NAAR DE SCHILDERIJ VAN PIETER BR

EMSCHER KINDERMORDE

SCHILDERIJ VAN PIETER BRUEGHEL

28en December in de R.K. Kerk herdacht wordt. Ook dit schilderij munt uit door evenwichtige compositie, rake psychologische opmerkingsgave en noortreffelijke techniek. Het vormt een prachtige tegenhanger van „De Volkstelling”, welk meesterwerk wij vorige week op deze plaats afbeeldden.

DE

TRAGEDIE VAN HET WITTE HUIS

DOOR
WILLY VAN MOOK

De zomer was gekomen en voor Frans Tielaarts brak eindelijk de blijde periode der vakantie aan. Hij ontvluchtte de woelige drukte der groote stad om voor eenige weken de weldoende rust te gaan genieten van het vredige leven zijner geboorteplaats. Hij zag er zijn ouders, zijn vrienden en kennissen weer; en hij zag er de dingen, die hem dierbaar waren: de Kempische hei met de geheimzinnigheid harer mastbosschen, de poovere glorie der bremstruiken, de schamele weelde van het Kempenland, dat vol schoonheid van teeren eenvoud is. Elken dag genoot hij er van een verre wandeling in de omstreken; hij kende er de ligging van iedere baan, tot diep in de heide, waar de zandwegen verscholen liggen onder bramen en struweelen.

Maar op een avond, toen de zon in 't Westen daalde, en hij, moe gedooft, huiswaarts wilde keeren, ontdekte hij, aan den zoom van den boschrand, een verloren hoekje. Aan het einde van een sparrenlaan, uit een groene omgeving van wuivende abeelen, dook een witte huizinge op. De oude populieren stonden er in een cirkel omheen en tusschen de hooge stammen bogen zich knoestige wilgen, wier spichtige takken zich baadden in een kleine gracht. Over het water, waarin de ondergaande zon een rossen weerglans wierp, schoven majestueuze

euze zwanen, statig en trots; de groote waterdruppels, die tusschen het smetloos wit hunner veerenpracht te parelen hingen, verpinkten onder de late stralen van den zonnebrand tot barstende lichtkarbonkels.

Het onbekende huis was voor Frans een wondere verschijning, de stille pracht der vreedzame omgeving imponeerde hem, de geheimnisvolle rust trok hem aan. Half verscholen achter een der over-het-water-hellende knotwilgen bespiedde hij de villa, die hem een doodenhuis toeleek, waarvan de ramen behangen waren met lijkgewaden van zware kanten gordijnen.

Het rijke kantwerk riep bij hem herinneringen op aan de streek, waar hij zijn brood verdiende... teere vrouwenhanden, die het fijne dradenrag ontwarden en tot een kunstgewrocht schiepen van witte bloemenweelde, Brusselsche kant... Daar voor hem, achter de groene venster-ruiten, op de gele gordijnvelden, bloeide die weelde open; tusschen een

uithemische bloemenpracht van cactussen, melatti's, camelia's, mimosa's en breed uitslaande sanga- en lotusbloemen, wrongen inheemische tulpen, chrysantanten, rhododendrons, sering en hyacinten.

De stervende zonnestrallen, die de ruiten in een wilden gloed dompelden van paars, rood, geel en violet, kleurden de gordijnen met een vreemdenglans en riepen de kantfiguren ten leven. Hunne pracht scheen zich te vereenen met de goudbloemen, de roode rozen, de wilde papavers en de witte leliën, die de perken vóór de villa sierden met tinten van parelmoer en goud.

Het was, als stond Frans voor een onmetelijk schilderdoek, waarop een meesterhand machtige figuren schiep in vreemde kleurschakeeringen, statig geboomte, spiegelend water, darter zonnospel, bloemenweelde en een achtergrond van witte muren, het sombere huis dat stil was als een doodontombe...

Wijl hij het huis verlaten waande, ging Frans over het steenen bruggetje om van nabij de bloemen gade te kunnen slaan, die onder het vallend avondduister hun kelken sloten. En terwijl hij daar zoo te mijmeren stond, zag hij plotseling een vreemde verschijning. Aan een der ramen van het witte huis werden de gordijnen weggeschoven en vertoonde zich de gestalte van een jong meisje. Haar oogen waren zonder eenige uitdrukking, het was, alsof een tranenvloed er in verstorven

Gloria Swanson

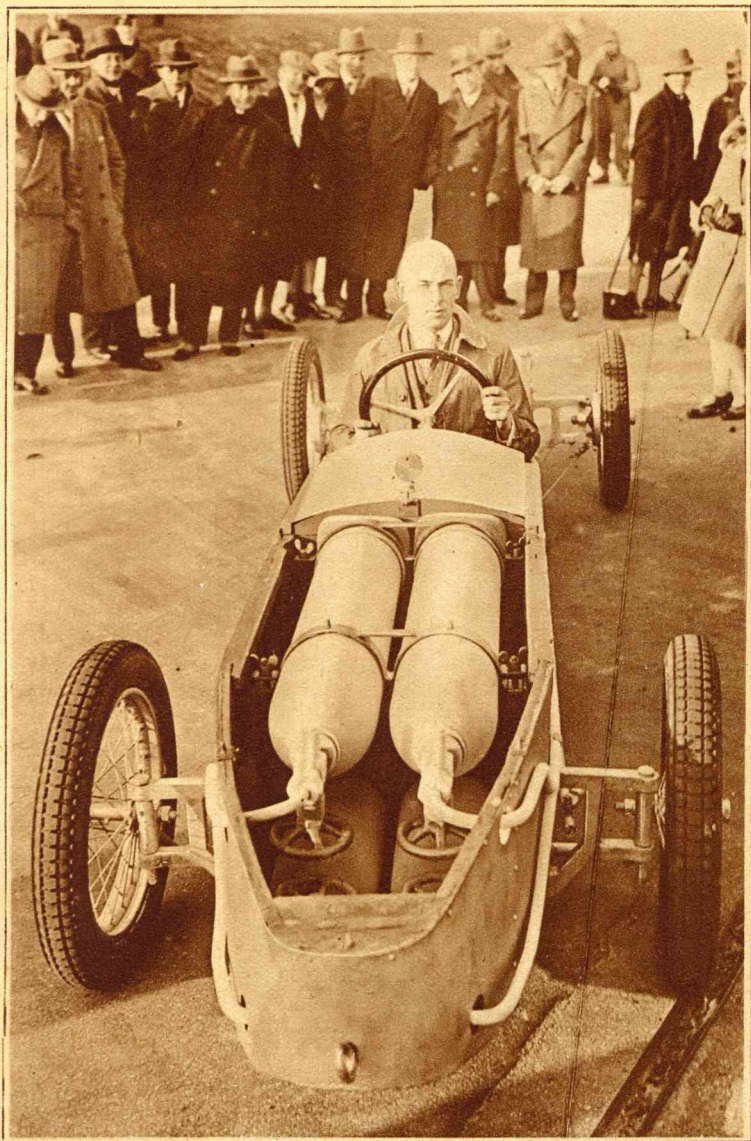
de overbekende Amerikaansche filmster, kwam op het aardige denkbeeld om de school waar zij de allereerste beginselen van lezen, schrijven enz. zich eigen maakte, met een bezoek te vereeren. Hier ziet men haar voor de plaats, welke ze bezette, toen ze klein meisje was, met een boek in de hand, haar eerste lessen repeteerende, natuurlijk tot groote verbazing van de kleuters die thans in haar klasse het onderricht ontvingen.

was en nu een raadselachtig licht uitschitterde met kouden glans, als de flonkering van saffieren. Haar lippen, saamgetrokken tot een vreesachtigen glimlach, vormden een bloedroode streep in het wit van haar bleek gelaat, dat scherp afstak bij het diepe zwart van haar golvende haren. Zooals zij daar stond, geheel in 't zwart gekleed, achter het raam in de vensternis, waarin de weerkaatsing der kwijnende zon haar omgaf met een aureool van goud, scheen zij een beeld uit marmer gehouwen, omhangen met een rouwgewaad.

Een oogenblik stond Frans als aan den grond genageld; doch spoedig herstelde hij zich, ontblootte het hoofd tot een eerbiedigen groet en ging beschaamd heen.

Maar het geheim van het witte huis bleef hem bij. Frans voelde zich aangetrokken tot het jonge meisje, dat hem zoo wonderlijk verschenen was en onwillekeurig stelde hij zich de vraag, wat daarvan de reden mocht zijn. Liefde was hem tot nog toe vreemd geweest, hij had er nooit aan geloofd: „een weekhartig gevoel,” spotte hij, goede materie voor poëzie, voedende kracht voor inspiratie... maar toch moest hij er rekening mee houden. Liefde! Hij zag haar verheerlijkt in de meesterwerken van schrijvers, dichters en componisten, vereeuwigd door de penseelen van beroemde schilders, en tot onvergankelijkheid gebeiteld in de marmeren kunstgewrochten van vermaarde beeldhouwers. En peinzend over deze dingen, ging zijn twijfel omtrent het bestaan der geestelijke kracht, die Frans schamperend „liefde” noemde, te zieletoegen in de vreemde gewaarwording, die bij het witte huis over hem gekomen was...

Thuis gekomen sprak hij met niemand over zijn wedervaren. Wakend droomde hij van de mysterieuze villa. In zijn verbeelding schiep hij het oude gebouw tot het huis zijner idealen, dat zich hooger scheen op te heffen in de donkere lucht, boven de heide, boven de stilte van den vredigen Kempengrond. En hij zag haar, de wondere verschijning, met het bleek gelaat en de saffieren-oogen, vanuit de vensternis harer doodontombe te voorschijn komen, en door het land der stilte gaan, door het land der slapende tuinen, waar de bloe-

Nieuwe proeven met een rakettenwagen.

Max Valier, de bekende Duitsche uitvinder, heeft dezer dagen een uitstekend geslaagden proeftocht gehouden op de Berlijnsche Avus met zijn nieuw geconstrueerden Raketten-auto, waarbij hij geen gebruik maakte van kruit als aandrijvingskracht, maar van koolzuur. De Duitsche geleerde vóór zijn start gekiekt.

men haar kusten en de kruinen der hooge abceelen haar neigend groetten. Zij ging langs de kleine gracht, waarin hare gestalte weerspiegelde en het scheen Frans een oogenblik toe, dat ze wankelde. Beschermend strekte hij zijn hand uit om haar te grijpen, maar de gestalte was weg, het visioen vervaagde....

's Anderendaags, bij 't vallen van den avond, ging Frans denzelfden weg van den vorigen dag. Naar gelang hij het witte huis naderde, vertraagde hij zijn schreden. Het was, alsof hij het onbewogen bestaan van zijn verleden achter zich liet om een schooner deel van zijn leven tegemoet te gaan, een leven nochtans waarin hem de geheimen geopenbaard zouden worden van het lijden.

Een vreemd gevoel, waaraan hij tevergeefs trachtte te weerstaan, stuwde hem willoos naar de plaats, waar hij 's avonds te voren zijn gemoedsrust verloren had. Geheel bezig met zijn gedachten en zonder aandacht te schenken aan de rijke natuurschoonheid der omgeving, slenterde Frans door de sparrenlaan, tot bij het steenen bruggetje. De holle klank zijner voetstappen, die daverend op het bruggewelf beukten, riep hem tot de werkelijkheid. En zonder dat hij zich rekenschap kon geven, hoe hij er gekomen was, stond

Een uitzonderlijke Operatie.

Hier beelden we de 6-jarige Gladys Gest af, een negermeisje uit Newark bij New York, hetwelk kortgeleden een operatie heeft ondergaan aan de long, waarin een naald terecht gekomen was die zij 5 maanden daarvoor had ingeslikt. Al dezen tijd had zij er geen nadeel van ondervonden, totdat zich eensklaps hevige pijnen voordeden hetgeen voormelde operatie ten gevolge had.

hij bij het rozenperk en tegenover hem, op een bank voor het witte huis.... zat het vreemde meisje. Een oogenblik hing er een ontroerende stilte tusschen hen, waar, in zijn blikken verlangend op haar gericht bleven, als wilde hij haar beeld voor altijd in zich opnemen. Dan zocht hij naar woorden om een banale verontschuldiging te uiten.

„Pardon, juffrouw,” zei hij met onvaste stem, „ik kon niet aan de bekoring weerstaan om uw bloemen nog eens te komen bezichtigen.”

Het meisje antwoordde niet, zij bleef roerloos zitten en scheen geen notitie van hem te nemen. Vreezend een onbeleefdheid te hebben begaan, kwam Frans naderbij en herhaalde verlegen zijn verontschuldiging. Het wondere meisje bleef volharden in haar zwijgen, het was, alsof zij hem niet zag, alsof de klank van zijn stem niet tot haar doordrong. Maar in de staalblauwe saffieren harer oogen schenen flonkerende edelsteenen los te laten, tranen die over haar bleke wangen een weg vonden naar het rozenperk aan haar voeten. Een wijle stond Frans besluiteloos, onmachtig tegenover het mysterie van haar pijnlijk zwijgen.

In de drukkende stilte, die uithing, klonken

voetstappen van achter het huis. Een tuinman kruidde een bloemenvracht het kiezelpad op. Hij begaf zich naar het rozenperk en zonder iets te zeggen, begon hij bloemen te snijden, karmijnroode en purperen rozen, met open wijd-ontbloede harten. Hij schikte ze tot 'n bouquet, dat hij het meisje voorzichtig, met zacht geweld, in de hand duwde. Frans, bevreesd een geheim te schenden, wilde zich verwijderen, maar de tuinman hield hem staande.

„Hoe durft u hier te komen, mijnheer,” zei de oude man verwonderd, „niemand in het dorp zou het u nadoen.!”

„Ik houd van bloemen,” antwoordde Frans, die geen andere uitvlucht wist.

„Mensen, die van bloemen houden, zijn goede mensen,” hernam de tuinman als in zichzelf, „als de juffrouw u kon zien en hooren, zou zij uw bezoek zeker waardeeren; de menschen in het dorp schuwen haar, hier komt nooit iemand.... en de juffrouw kan het toch niet helpen dat zij zoo is.”

„Hoe, is....” drong Frans vragend aan.

„Ze is gebrekkig meneer, doofstom en blind, zij leeft hier afgezonderd in dit stille huis met haar oude tante, het eenige familielid, dat ze nog op de wereld bezit en die voor haar als een zorgzame moeder is. En de juffrouw is nog zoo jong meneer, pas twintig jaar, zij heeft geen andere afleiding dan haar bloemen, zij kent ze aan hun geuren; zie — en de tuinman wees op de oogen van het ongelukkige wezen — zij vermoedt, dat hier een vreemde is, het is beter dat u gaat meneer, men zou zeggen, dat uwe tegenwoordigheid haar lijden doet....”

Frans ging heen en de smart der doorleefde droefenis van 't geziene leed vergezelde hem. Met groote innerlijke ontroering en medelijden omhelsden zijn blikken een laatste maal de zwarte gestalte op de bank bij het rozenperk. Het ideaal, dat een oogenblik in een visioen van werkelijkheid

Verzend per luchtpost!

Om dezen leus allerwege ingang te doen vinden heeft men in Amerika reusachtige brievenbussen langs den weg geplaatst, welke de verdienste hebben niet onopgemerkt voorbij gegaan te worden, daar hun uiterlijk nogal met de gewone soort verschilt. Onze foto werd vervaardigd toen een jonge dame „even” 'n brief postte.

voor hem verschenen was, wischte zich langzaam uit zijn gedachte. Zijn liefste herinnering liet hij bij de bloemen, de groote wijd-ontbloede rozen met bloedende harten, waarin tranen gevallen waren van smart, schrijnend levensleed, dat nog vergroot werd door het eeuwig zwijgen, waarin verstikken moest de wrede tragedie van de levende doode in het stille witte huis....

Gevaarlijke haarbewerking!

In den Indiaansche staat Phönix (Arizona) plegen de schooljongens met een scherp mes hun haar af te snijden, hetgeen hun buitengewoon handig afgaat, omdat zij dit als een traditie van hun vader geleerd hebben. Over 't geheel 'n aardig tafereeltje!

RACE-AUTO'S EN LIEFDE

EEN SPANNEND SPORTVERHAAL, DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Het had hem meer ontroerd, dan hij wilde toegeven, en nu, in zijn heimelijke vrees om haar, werkte die herinnering op zijn gemoed.

Hij beschuldigde zichzelf van zwakheid, waarom moest hij steeds aan haar denken? Was zij niet een vreemde vrouw voor hem, die toch eigenlijk niets voor hem betekende?

Niets? — vroeg hij zich toen weer af, niets?

In een droom leefde hij de volgende minuten met de wedstrijden mee, hoorde hij het gejoel der toeschouwers, het gedaver der motoren en het geschreeuw en gevloek der officials en hij verliet de pits en baande zich een weg naar de eeretribune, waar hij Mr. en Mrs. Montague in steeds groeiende vrees vond. Zij hadden geen teken van Grace gehad en David zei bemoedigend: „Zij zal wat later komen; als ik haar toevallig zie, zal ik u onmiddellijk komen waarschuwen!”

Maar toen hij terug liep voelde hij een prop in zijn keel en in een der verlaten kleedkamers, waar de kleedingstukken op en over elkaar lagen, ging hij zitten en dacht hij met wijd geopende oogen na.

„Grace...” fluisterde hij ontroerd. „Waar ben je? Wat is er met je gebeurd? Ik voel het.... ik weet het.... dat briefje kan niet van jou zijn geweest! Tot zoo'n dwaasheid ben je niet in staat. Grace...”

Zenuwachtig stond hij weer op, liep hij naar buiten, maar plotseling bleef hij staan en gingen zijn vochtige oogen naar den blauwen hemel.

„Mijn God....” mompelde hij met een snik. „Ik weet het nu.... ik weet het.... Ik heb haar lief.... Dat is het, de oorzaak van mijn onrust.... Ik heb je lief Grace.... ik, een armzalige monteur....”

Er was een uur gereden en David hoorde zijn naam noemen. Hij keek op een der reusachtige kijkborden en zag den naam van zijn tegenstander, een zekeren Smith uit New-York met een Bugatti. Daar stond ook zijn naam, met de Gloria!

En hij balde zijn vuisten en zei ernstig, als een gebed: „Ik mag nu niet aan je denken, liefste.... maar straks, als ik gereden heb zal ik je gaan zoeken.... Vertrouw op mij!”

Weer kwam de enerveerende stilte, zag hij de vlag vallen en voordat hij het goed begreep, raasde hij weg, de lange, schuine baan af. Hij dook in elkaar en zette al zijn herinneringen en gedachten aan Grace en haar ouders van zich af. De rennershartstochten hadden hem te pakken en hij voelde meer dan ooit dat hij een naam op moest houden. De „Gloria”!

Mr. Montague kon het niet helpen, maar ook hij vergat voor enkele kwartieren het jonge meisje. Toen hij zijn wagen weg zag schieten, onmiddellijk gevolgd door de Bugatti, die een tiende seconde later dan David gestart was, begon zijn hart wild te kloppen. Vijftien meter verder zag hij zijn vriend Sam zitten, met vrouw en zoon en het drietal hield geen oog van de twee wagens af.

David reed prachtig, doch door een kleine onoplettendheid slaagde de Bugatti er in, de tweede bocht binnendoor te nemen, zoodat de Gloria van zelf hooger op moest. Er kwam spanning in het publiek, omdat men voelde dat de eerste strijd waar de beroemde Gloria vandaag in mede reed, het kijken volkomen waard was.

Mr. Montague was alles en iedereen vergeten en hij boog zich voorover en schreeuwde enthousiast naar zijn vriend: „Hindert niets, Sam, dat loopt

hij straks wel in! Let op mijn woorden!”

Een gelach ging op en John lachte mee. Het kon hem niets schelen en hij zou er geen bezwaar in hebben gezien om kalm op zijn zitplaats te gaan staan om zodoende zijn jongen vriend beter te kunnen aanmoedigen.

Een andere enthousiast sloeg met de vuist op de knie en zei luid: „Dat is tenminste rijden, lui, wedden dat zij de 50 mijl binnen de 30 minuten nemen?”

„Bugatti wint!” schreeuwden anderen. „Twintig dollar op de Bugatti, kijk hem de bocht nemen.”

„Dertig dollar, honderd dollar op de Gloria!” brulde een kleine man en het geschreeuw paarde zich aan het regelmatig roffelen der twee motoren.

Nog steeds reden de beide deelnemers naast elkaar, doch David slaagde er in de volgende bocht zóó prachtig en snel te nemen, dat een oorverdoovend gejoel opsteeg en de Gloria drie meter voorsprong kreeg. Na twee en twintig minuten te hebben gereden gebeurde er iets, dat zoowel Mr. Gloria als vele anderen een kreet van verbazing deed slaken, want de Bugatti, die eenige kracht in reserve scheen te hebben gehouden, als een wielrenner die zijn risico kent, snorde op een gegeven oogenblik rakelings langs David heen. 3/4 minuut later had Smith reeds een voorsprong van veertig meter en onmiddellijk verhieven de bookmakers zich en gierden de stemmen der gokkers door de ruimte.

„Bugatti wint! Bugatti wint! Twee honderd

dollar! Vijf honderd dollar!”

„Let nou op onze wagen....” No. 8 schreeuwde Mr. Montague naar Sam Senior en hij balde zijn handen tot vuisten. „Zou David....?”

David zelf had zijn mededinger met een rustig lachje langs zich zien schieten. Hij kende dat en Smith dacht ongetwijfeld, dat de Gloria nu op zijn snelst reed.

En de laatste drie mijl leek het stadion een hel van rumoer. Daar zagen die tienduizenden oogen hoe de „Roode-Bliksem” als het ware een sprong nam en er zoo kolossaal hard van door ging, dat menig toeschouwer reeds aan een ongeluk dacht. Zij zagen hoe dat roode monster als een bliksem-schicht de snelle Bugatti inhaalde, hoe hij hem passeerde en voorbij schoot.

David nam zijn laatste bocht evenwel niet geheel onberispelijk. De ontzaglijke vaart had hem zelf ietwat bedwelmd en geen meter onder den bovensten rand raasde hij langs de afscheiding. Op een gegeven moment reed de Gloria op de twee rechtsbuitenste wielen en zweefden de linkerwielen in de lucht.

Onder donderend gejuich reed hij zijn pit in, zeven seconden eerder dan de Bugatti. De tijd stond een minuut later op het bord, 29 minuten en 18 1/5 seconden!

Met een glimlach drukte David zijn tegenstander de hand. Deze had juist op het laatste oogenblik, toen hij bijna stil stond, een dynamokoppeling verspeeld en onmiddellijk begon hij de breuk te herstellen. Hij keek met eenig ontzag naar de roode Gloria, die rustig op David stond te wachten.

Mr. Gloria en John Montague glommen van genoegen. Zij hadden alleen oog voor den jongen held, die hun zwaaien en wenken glimlachend beantwoordde.

Sam was opgetogen en begon nu te begrijpen, dat David den auto belangrijk verbeterd had. Hij baande zich een weg door de volte naar John en vroeg hem, welke verbeteringen de jongeman had aangebracht.

„De stand der voorwielen in de eerste plaats!” antwoordde deze en ik geloof, dat hij je heele compressor-aandrijving er uit gegooit heeft en vervangen. Hij heeft natuurlijk van alles tekeningen, die je, zooals ik heb beloofd, kunt krijgen. De jouwe zijn nog steeds zoek hè?”

Zij bleven praten en onderwijl gingen de wedstrijden door. Tot Sam Gloria's groote spijt verloor een van zijn eigen coureurs met een Gloria en moest de andere opgeven door een radiateurlek.

„Van Wijck alleen kan mij redden!” zei de auto-koning spijtig en zijn vriend was het met hem eens. David moest nog eenmaal rijden met de vijf winnaars uit de vorige klassen. Deze strijd zou de spannendste zijn en over 100 mijl gaan. Precies om vier uur kwam weer de noodige beroering en stelden de zes wagens zich op. Een Bugatti, een Bentley, een Salmson, een King, een Austin en de Gloria!

„Wat een vreemde wagen, die „King”!” zei Mr. Gloria tot zijn vriend, „Heb jij ooit gehoord van dat merk? Hij lijkt waarachtig wel iets op mijn eigen wagens, alleen zijn er groote veranderingen aangebracht. Numero 34 heeft hij, het zal mij benieuwen!”

Ook andere insiders vroegen zich nieuwsgierig af, wat dit voor een wagen zou zijn en David staarde naar de race-car, alsof hij een wonder zag. Hij probeerde voor het laatst den motor van zijn eigen wagen, maakte zich gereed, zette gelijk met de andere lui zijn motor af en wachtte op het teken van de vlag,

MOOI SLOTERDIJK. — Een leuk slopje met een eigenaardig bouwsel uit 1882.

100 Mijl... en daar gingen zij met hun zessen !
 Reeds na anderhalve minuut viel de Bugatti tot groote ontsteltenis der menigte uit. Men had den coureur gaarne een kans gegeven, daar deze man zich had doen kennen als een duivel in het bochten nemen. Zijn rijden daar was een staaltje van huiveringwekkende slipkunst.... En terwijl zijn kostbare wagen nog geen vijftig mijl reed, sprong met een knal een der achterbanden. Het gehele wiel werd afgerukt en de wagen maakte een slag om. Als een bal vloog de coureur door de lucht en tien meter verder tegen den grond. Twee pitsmanagers, die toevallig op dat punt stonden, namen hem op en droegen hem snel weg.

Toen de vijf andere wagens de plaats van het ongeval voor den tweeden keer passeerden, was het overschot van de Bugatti reeds verdwenen en waren de toeschouwers het bestaan en de mooie kansen van den wagen reeds half vergeten.

Na een kwartier begreep David, dat hij aan de geheimzinnige „King” de felste tegenstander zou hebben. Met dezen snellen wagen naast zich, soms iets voor, soms iets achter, had hij de overige drie auto's reeds enkele minuten achter zich. Het gejoel om hem heen werd luider, naarmate hij en de „King” hun achtervolgers meer en meer ontkwamen en af en toe keek hij naar de borden, welke de pitsmanagers in het voorbijrijden opstaken, en waarop de gemiddelde snelheid stond aangegeven.

156 K.M.... gemiddeld !

Na precies 30 minuten rijden, toen hij juist op de lange baan de eertribune voorbij daverde, hoorde hij schuin achter zich een ontzettend gehui en voordat hij begreep, wat er gebeurde schoot numero 34 hem voorbij. Een orkaan van stemmen golfde op.

„King” wint.... Vooruit „King”....

Mr. Gloria hield zijn hart vast, doch John bleef optimist. „Ik weet wat ik aan David heb !” zei hij vast. „Hij rijdt nog niet op zijn voordeel, straks zul je eens wat zien.”

„Maar van welken fabrikant is die „King” in vredesnaam ?” vroeg Mr. Gloria. Op dat oogenblik raasde de wagen door de bocht met een gegier als van een stoomfluit.

David klemde de tanden op elkaar en slaagde er in, de bocht zoo klein mogelijk te nemen. Weer zeilden twee wielen door de lucht.

„Hij wordt roekeloos !” riep Mr. Gloria, doch John schudde het hoofd. Hij dacht plotseling aan Grace en zijn oogen gleden weer tusschen de toeschouwers, vonden het bleke gezicht van zijn vrouw, die slechts mee was gegaan om Grace eerder te ontmoeten. Zij haatte dat gekakel en dat lawaai.

Naarmate de minuten verstreken, werd er om hooger bedragen gewed. Het was duidelijk, dat de „King” zou winnen. Er kwam een spannend moment toen een der drie achter blijvende wagens, namelijk de zware Bentley, met groote sprongen zijn achterstand in ging halen. De coureur scheen een laatste poging te doen.... Onder daverend applaus passeerde hij de „Roode Bliksem” en ging hij de „King” achterna. Eén oogenblik, juist in een bocht, reden de beide duivels naast elkaar. Het was na drieënveertig minuten rijden. Een minuut later klonk de roep door het stadion : „Bentley.... Bentley.... !”

Maar de triomf van den coureur duurde niet lang. Nog meer vergrootte de „King” zijn vaart en langzaam zakte de Bentley af. Op het moment dat David den wagen op zijn beurt weer voorbij reed, gebeurde een tweede ongeval.

Plotseling begon de Salmson te slingeren en voordat men goed begreep wat er gebeurde, buitelde de auto tot drie maal toe over den kop. Een geloei schalde op, vrouwen vielen in zwijm, mannen gilden en daarna werd het een kort oogenblik stil.

Doch de coureur werd door een wonder gered. Terwijl de Salmson als het ware in tweeën brak, krabbelde de man uit het wrak en liep hij duizelig en slingerend naar een veiliger plekje. Later bleek dat hij slechts een arm gebroken had.

TE WADWAY, een gehucht in N.-Holland, staat even buiten het dorp dit mooie oude kerkje. Het eigenaardige hiervan is, dat er door de Protestanten slechts één dienst per jaar in wordt gehouden n.l. op Oudejaarsavond.

Dit ongeval gebeurde achter David's rug en hij begreep pas dat er iets gebeurd moest zijn, toen hij slechts drie tegenstanders telde. De „King” was nu een halve baan voor hem en snorde regelmatig met een vaartje van vijfennegentig mijl verder. Dit rijden was ontzaglijk. Vlak achter zich wist hij de zware Bentley en geheel achteraan kwam de Austin, doch deze wagen scheen er niets voor te voelen om smadelijk als laatste aan te komen. Hij slaagde er in de Bentley te passeeren door handig manoeuvreeren in een bocht en nu was de Bentley achterste.

De strijd zou nu spoedig beslist zijn en David begreep dat de „King” zou winnen, als hij niet zijn uiterste best deed. Toen hij aan de laatste tien mijl begon zette hij zich schrap en vergat hij alles.

Langzaam, heel langzaam begon hij weer op de „King” te winnen, doch niemand geloofde meer dat de Gloria als eerste zou arriveeren. De mensen waren krankzinnig van opwinding en David zelf voelde zich vreemd rustig.

Negenenvijftig minuten na den start was de King twintig meter voor hem. Er restte hoogstens nog een minuut rijden en de 100 mijl zouden afgelegd zijn. Toen gebeurde er iets dat de dagbladen en tijdschriften over heel de wereld de heele week kolommen van copie gaf. Als een kogel raasde de „Roode Bliksem” de voortreffelijke „King” voorbij. De laatste bocht lag voor den jongeman, een kwestie van enkele seconden.

Een gehuil denderde op, hij was vóór.

En als eerste passeerde hij het eindpunt, en het bord gaf aan, dat hij de 100 mijl in 59 minuten en 18 4/5 seconde afgelegd had.

Heel sportief Detroit juichte, hoewel de wedders die hun dollars op „King” hadden gezet een zuur gezicht trokken.

En Mr. Gloria drukte John Montague ontroerd de hand en moest een ovatie in ontvangst nemen van de kennissen en hen, die hem kenden. David werd op sterke schouders genomen, een groote lauwerkrans werd hem omgehangen en met een glimlach van geluk moest hij toelaten, hoe tientallen handen de zijne drukten.

XVII

OP ZOEK NAAR GRACE

Het tooneel van de zeer geslaagde wedstrijden (de Amerikaan vindt een enkel ongeluk op de race-baan zeer natuurlijk !) werd in drommen verlaten en tusschen coureurs en officials begaf David zich naar de kleedkamers. Hij verkwikte zich, waschte zich haastig en slaagde er in weg te glippen. Een hevig verlangen naar de identiteit van de „King” dreef hem naar de plaats, waar de snelle renwagen was achtergelaten.

De coureur had zijn „King” in den steek gelaten en David haastte zich den auto aan een snel doch nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Plotseling richtte hij zich op en slaakte hij een kreet van verbazing. Twee jaar lang waren de „Gloria's” over den transportband langs hem gleden. Hij kende de wagens door en door en hij kwam tot de ontstellen de ontdekking dat deze „King”.. niets anders was dan een geheel veranderde „Gloria”.

Dit was de reden geweest dat ook Mr. Gloria zelf reeds dadelijk iets eigenaardigs aan het gehele model had gevonden, doch daar de afstand van de eere-tribune te groot was geweest, had hij zich niet in bijzonderheden kunnen verdiepen.

Woest en rood van opwinding staarde David naar den auto en opeens drongde nuchtere werkelijkheid, de naakte waar-

heid tot hem door. Deze wagen, deze „Gloria” was veranderd met behulp van de ontstolen teekeningen. Wat detective Ritter niet had kunnen ontdekken, gelukte hem door een toeval.... Slechts door zelf het uiterste van zijn eigen „Gloria” te vergen, had hij van de andere „Gloria” kunnen winnen. En ondanks zijn felle verontwaardiging kwam het oude gevoel van trots in hem op, toen hij aan het uitstekende product van de prachtige Gloria-fabrieken dacht.

Even trachtte hij Mr. Montague te gaan zoeken, doch dit was een hopeloos werk in de menschenmenigte. Hij besloot allereerst zijn trouwen wagen weg te rijden, om rustig te kunnen nadenken en niet de kans te loopen door de talrijke journalisten en persfotografen overrompeld te worden, die als katten over de omheiningen waren geklauterd en reeds zijn naam schreeuwden !

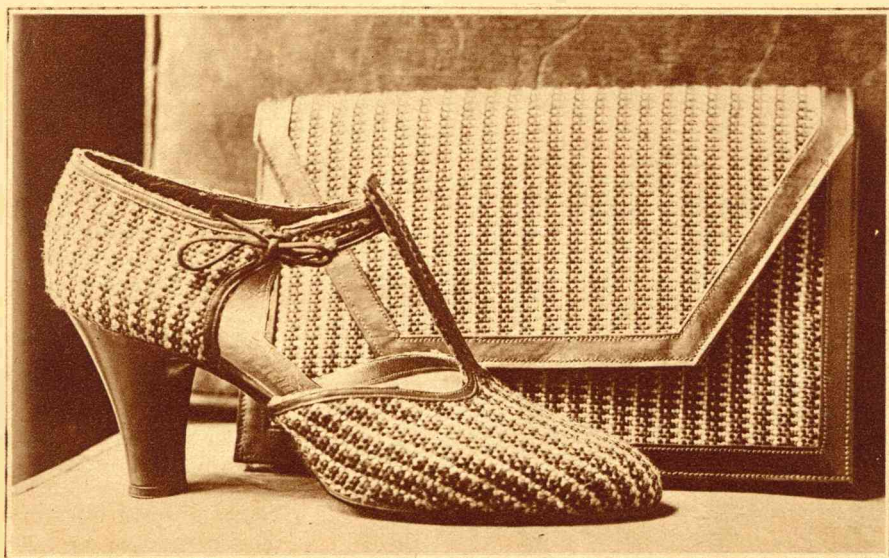
Een paar minuten later zag hij de kans schoon en snorde hij door een achteruitgang den weg op, in de richting van het „witte huis”. Mr. en Mrs. Montague waren nog niet aanwezig en tot zijn schrik hoorde hij, dat ook Grace niet was teruggekeerd. Van dit oogenblik wist hij dat er iets gebeurd moest zijn en stond hij tusschen de keus nasporingen naar haar te doen, of wel Mr. Gloria te gaan waarschuwen in verband met zijn ontdekking. Ongetwijfeld zou de politie den coureur kunnen arresteren en op deze wijze kunnen ontdekken, welke fabriek de veranderingen had laten aanbrengen.

De dief zou dan zeker spoedig gevonden worden.

Maar hij hakte den knoop spoedig door. De gedachte aan haar, die hem bewust had doen worden van dat wonderlijke, dat liefde heet, liet hem niet met rust. Zonder te weten waar hij moest gaan zoeken, reed hij in zijn rooden snelheidsduivel den weg op, na het wedstrijdnummer verwijderd te hebben en zich haastig te hebben verkleed. Waar kon zij zijn ? Detroit was zoo ontzaglijk groot ! Waarom had zij tegen het dienstmeisje gezegd dat zij naar Mr. Gloria zou gaan, terwijl deze van niets wist ? Had zij een vooropgezet plan gehad haar woning te verlaten ? Dit leek dwaasheid en hij verwierp het idee spoedig. Maar waar was zij dan heen gegaan ?

(Slot volgt.)

VROUWENLEVEN

Tasch en schoentje van bruin met beige weefsel, bestemd om te worden gedragen bij een tweed mantel van hetzelfde weefsel.

Puntjes op de i SLORDIGHEID

Er is slordigheid op allerlei gebied, al zijn we ons daar misschien weinig van bewust.

Als we keurig netjes zijn op onzen inboedel, op onze kleren en die der onzen, dan zouden we zeer zeker heftig verontwaardigd zijn, wanneer iemand ons van slordigheid zou durven beschuldigen. Maar zijn we ook accuraat bij andere dingen?

Hoe staat het met den brief, waarmee we iemand kunnen gerust stellen of genoegen doen en die maar steeds ongeschreven blijft?

Hoe staat het met 't boek, dat we geleend hebben en maar steeds niet teruggeven?

Hoe staat het met het handwerk, dat we iemand beloofden en waar we maar steeds niet aan beginnen?

Hoe staat het met ons bezoek aan den zieke, dat maar steeds weer wordt uitgesteld?

Hoe staat het met al die kleren die ongebruikt in onze kasten blijven hangen, terwijl we er menig-een gelukkig mee zouden kunnen maken?

DE BEST GEKLEEDE VROUWEN

De vrouwen die men altijd goed gekleed ziet, zij op wier kleeding nooit iets valt aan te merken, zal men nooit zien vervallen in buitensporigheden. Zij hebben, toen de korte jurken hoogtij vierden, nooit rokjes

HANDSCHOENEN.

Nu het „Ensemble” in de modewereld 'n steeds grootere rol speelt en alle onderdeelen zoowel onderling als met 't toilet zelve in overeenstemming moeten zijn, wordt aan de kleine bijkomstigheden van het vrouwelijk toilet meer en meer aandacht besteed. De luxe welke h.v. op 't oogeblik op 't gebied van handschoenen heerscht is werkelijk ongehoord. Het materiaal ter vervaardiging van de handschoenen wordt met zorg gekozen, de vorm en versiering met overleg door ware kunstenaars ontworpen. Bij vele japonnen en costumes van groote Fransche couturiers worden bijpassende handschoenen gemaakt, hetgeen natuurlijk wel kostbaar is, maar 't toilet 'n heel bijzonder cachet geeft. Zoo zagen wij Melle Jane Renouardt, een charmante Fransche actrice welke onlangs een tournée door ons land maakte, bij een groene japon van „Lanvin” zwart peau de suède handschoenen dragen, waarvan de kappen met strass waren versierd. MARGUERITE.

gedragen tot over de knie en nu de mode weer sleepjaponnen tracht te lanceren, zullen zij zich daartoe zeer zeker evenmin laten overhalen. Zij volgen de mode, zij weten, met fijnen smaak, juist datgene te kiezen wat voor haar het meest geschikt is, maar zij weten altijd datgene te vermijden wat in strijd is met goede zeden, met gezond verstand of met werkelijke schoonheid.

En zijn we even zorgvol voor het innerlijk van onze kinderen als voor hun uitwendige behoeften? Weten we precies met wie ze omgaan, wat ze lezen, waar ze hun vrijen tijd doorbrengen?

Ja, er is slordigheid op allerlei gebied. En waar het betreft geestelijke goederen, daar kan slordigheid zeer zeker meer funeste gevolgen hebben dan die op het gebied van huisraad en kleren. C.M.

En juist bij de hedendaagsche mode, nu er zoo velerlei wordt geboden, nu is er zeker voor elk wat wils te vinden binnen zelf gestelde grenzen. Niet, dat dit altijd zoo gemakkelijk is, zelfs wanneer men een welgevulde beurs tot z'n beschikking heeft. Wel maakt dit het probleem heel wat eenvoudiger. Voor de ruime beurs zijn er bijvoorbeeld de ensembles, welke de kleeding tot een harmonieus geheel maken. Worden er geen brocaten schoentjes gemaakt passende bij avondtoiletten evenals de schoentjes van crêpe de chine overtrokken met

Geplooid hoedje van soepel beige vilt.

fijne kant? En zijn er niet de fraaie tasschen om zoo'n geheel te completeeren?

Schoen en tasch van onze afbeelding, ontworpen door Marouf, zijn gewoven in bruin en beige en bestemd om te worden gedragen bij een tweed mantel van hetzelfde weefsel. Het spreekt wel vanzelf, dat een en ander aan het toilet een geheel aparte distinctie geeft.

WEET GE DAT GE ZELF UW HOEDJES KUNT MAKEN?

Moderne hoedjes, gefatsoeneerd en geplooid van soepel dun vilt, kan men, wanneer men over wat handigheid beschikt, gemakkelijk zelf maken. Een eenvoudige vorm van dit soepele vilt is tot allerlei aardige modellen te verwerken. Zoo'n vorm wordt goed nat gestoomd boven kokend water en kan dan in den gewenschten vorm om het hoofd worden getrokken. Het gemakkelijkst is deze bewerking, wanneer men een houten bol tot z'n beschikking heeft, anders zal men er het eigen hoofd disponibel voor moeten stellen.

Het beste is, eerst te bepalen, welken vorm men ongeveer wil hebben en pas dan met de schaar te beginnen, om vooral niet te veel weg te knippen.

Een voordeel bij deze methode is, dat men net zoo lang kan plooiën en schikken tot men een modelletje heeft weten te fabriceren dat zoo flatterend mogelijk is.

Voor de garnering is niet veel nodig. Een aardige speld hierop zal meestal wel voldoende wezen om een aardig geheel te verkrijgen.

De beide hoedjes van onze afbeeldingen kunnen bij ons modistewerk tot model dienen. Ze zijn beide ontworpen door het modehuis Alexis. De eerste is van zwart, de tweede van beige soepel vilt.

Gedrapeerd hoedje van soepel beige vilt.

Blauw Wit wint in Haarlem met 5-2 van H.F.C. ondanks het goede verdedigen van v. d. Meulen, dien men op onze foto met Smit in actie ziet.

SPORT VAN ZONDAG

Na de koudegolf van verleden week Zondag nu weer een watergolf. We leven hier nu eenmaal in 'n wonderlijk landje. Van die golf nattigheid kreeg de hoofdstad meer dan haar portie. Toen tegen tweeën Pluvius de laatste hand legde aan de door hem aangerichte verwoesting, was het voor Amsterdam juist voldoende. Geen wedstrijd van beteekenis ging er door.

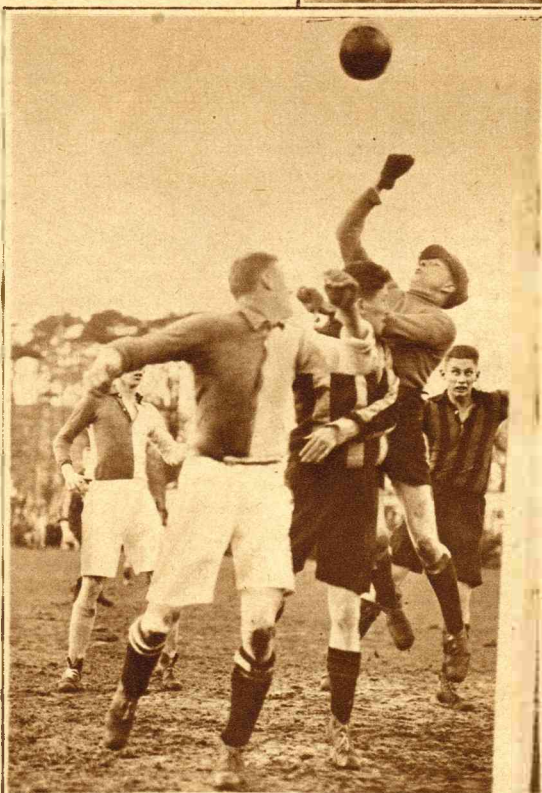
In den omtrek was het iets minder slecht. Waar goede terreinen waren, kon tenminste gespeeld worden.

Zoo zag Blauw Wit kans om in Haarlem met behoorlijke cijfers van H.F.C. te winnen, waardoor de positie van de blauw-witte Haarlemmers alweer slechter is geworden. Inderdaad is het spel van good old H.F.C. tegenwoordig niet veel meer dan middelmatig tweede klasse. Wij vreezen het ergste voor de club van Mulier. Het gouden feestjaar zou op die manier wel bijzonder droevig sluiten.

D.E.C. heeft de goede gewoonte om steeds van Bloemendaal te winnen en deed dit ook nu, alleen nog met een beetje meer moeite dan gewoonlijk het geval is. Daar ook Zeeburgia met twee punten thuis kwam, verandert de situatie in de bovenste regionen niet.

D.W.S. gaat zich blijkbaar steeds beter thuisvoelen in het tweede klasse milieu. Een 3-1 overwinning op Hollandia in Hoorn is een felicitatie waard.

We zullen het hierbij voor heden laten, om nog

De verrassing van den dag was Zondag de 3-0 overwinning van Z.F.C. op H.V.V. in Den Haag. Wij geven hierboven een moment uit dezen strijd voor het Zaansche doel.

eenige woorden te kunnen wijden aan een andere, veelbesproken, kwestie. Het ruwe, of z.g. ruwe spel van V.S.V. Veelbesproken, doch ook veelbeschreven. Te veel beschreven zelfs!

Het is misschien goed er van tevoren even de aandacht op te vestigen, dat schrijver dezès de Velseroorder club een klein

V.S.V., de veel gesmade (men leze artikel op deze pagina) te Den Haag in actie. A.D.O. beleegert het Velseroorderdoel.

beetje beter kent dan al degenen, die er tot op heden hun gal over uitspuwden.

Inderdaad, V.S.V. speelt zwaar en er zijn zelfs spelers in die club, welke gevaarlijk zijn voor den tegenstander en voor zichzelf. Dit zijn er echter maar een paar. Ook zijn wij het onmiddellijk eens met hen, die beweren, dat de Velseroorders hun speltype behooren te wijzigen. Alleen de manier, waarop men dit denkt te bewerkstelligen kan ons absoluut niet bekoren.

De V.S.V.-ers zijn kerels, waar eens mee gepraat moet worden. Het eerste elftal van deze vereniging is het bestuur, dat bijna nimmer uit prominente figuren heeft bestaan, over het hoofd gegroeid. Men moet die Velseroorders eens in Den Haag noodigen en dan behooren een paar tactvolle N.V.B.-bestuurders een half uurtje met de mensen te smoezen. Desnoods met een potje bier. Wanneer dit geschiedt is er 90% kans, dat de wolven van Velseroord in lammeren zullen veranderen.

Maar de N.V.B. moet niet, nadat b.v. scheidsrechter van Moorsel V.S.V. tegen Haarlem goed, doch van Velseroorder standpunt gezien niet gelukkig heeft geleid, dienzelfden Haagschen scheidsrechter nog eens, tegen een Haagsche vereniging nog wel, aan V.S.V. geven. En H.B.S. moet in een wedstrijd tegen V.S.V. niet vijf aangekleede reserves vlak aan den kant zetten. Dat noemden ze vroeger provoceren.

Ook moet de pers hier voorzichtig zijn. Wat tot heden werd geschreven werkt slechts negatief, vooral ook, omdat het vaak zoo heel sterk overdreven is. Onbegrijpelijk is het voor ons b.v., dat een fidele kerel als Geudeker er zoo op in meent te moeten hakken. Hij behoort zijn pappenheimers toch zeker te kennen en kan in de allereerste plaats weten, dat men op de thans gevolgde manier van een V.S.V.-er in de eeuwigheid geen salonvoetballer zal maken. Integendeel!

Hierbij zullen wij het laten. Hopelijk dringt van het bovenstaande iets tot den N.V.B. en onze persbroeders door. Met strenge straffen en overdreven artikelen richt men tenslotte V.S.V. ten gronde en wanneer men zich op het standpunt stelt, dat men dan tenminste van de V.S.V.-ers af is, dan volge men den ingeslagen weg.

Maar wij zijn er van overtuigd, dat ook op een voor V.S.V. prettiger wijze het rechte spoor kan worden gevonden. En het daarheen te leiden is toch in de allereerste plaats de taak van officials en mensen, die over voetbal schrijven.

De Steden-wedstrijd van den Amsterdamschen Turnbond. De voorzitter van den A. T. B. wenscht mej. Polak en den heer v. d. Vinden geluk met hun overwinning.

TE HAARLEM werd van 24 tot en met 28 Dec. door de Algemeene vereniging voor Bloembollencultuur in het Krelagehuis een tentoonstelling gehouden van gebroeiide gewassen (bloeiende bloembollen). Van deze vooral in de winterdagen zoo belangwekkende bloemenshow plaatsden we een kiekje van een prachtmand met tulpen.

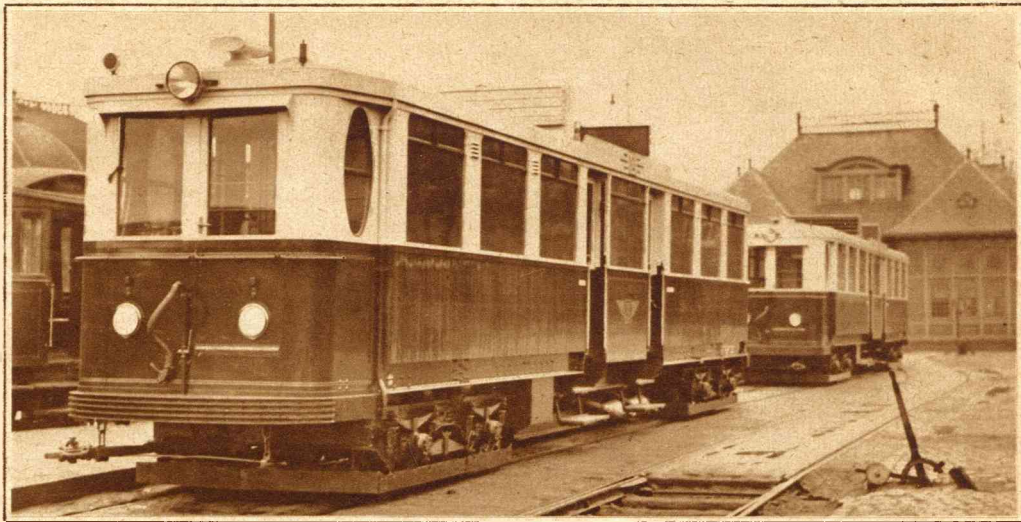

Een mand met heerlijke hyacinten, welke den naam „Heraut" dragen.

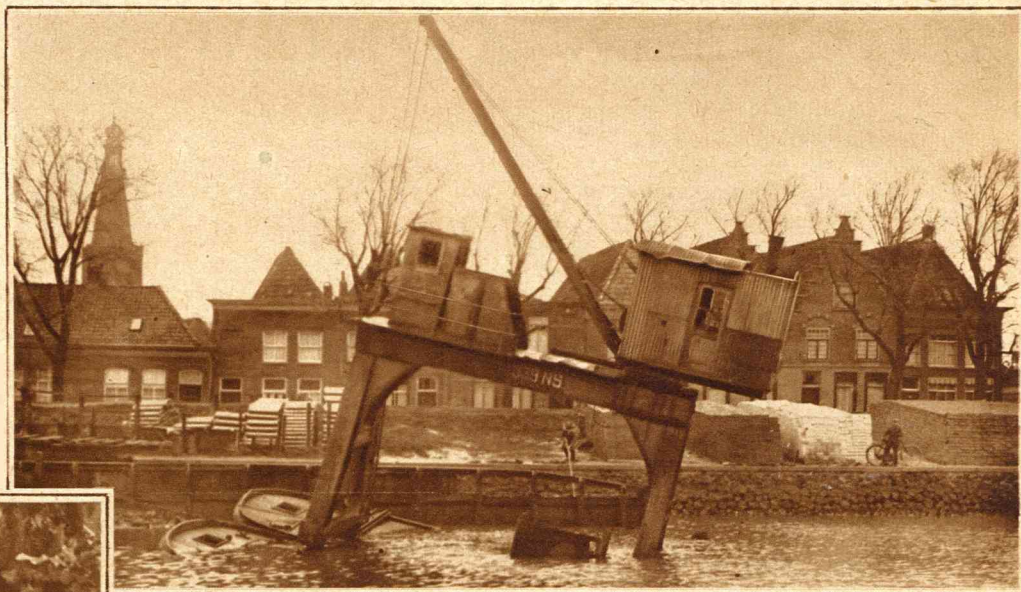

8 Januari a.s. hopen M. Volmer en C. G. Volmer-Van Dijk te Haarlem hun 40-jarige echtvereniging te vieren.

In verband met de plannen tot aanleg van een verkeersweg van Bussum over Naarden naar den grooten nieuwen Rijksweg Amsterdam—Baarn, zouden bij aanneming van deze plannen de Naardensche vestingwallen op enkele plaatsen doorgebroken moeten worden, daar, waar de weg zou geprojecteerd worden. Deze weg zou dan komen te liggen ongeveer tusschen den grooten Kerktoeren en het torentje rechts. Zooals men begrijpen kan, heeft een en ander protest uitgelokt van de zijde der legerautoriteiten.

NIEUW MATERIAAL VOOR DE GOOISCHE STOOMTRAM. Eindelijk zal op het traject Amsterdam—Laren met modern materiaal gereden gaan worden. De daartoe bestelde benzine-motor-wagens zijn dezer dagen gereed gekomen en de pers heeft bereids een proefrit met het nieuwe vervoermiddel mogen maken. Hierboven een tweetal wagens aan het Amsterdamsche W.P. station.

UIT DE *Provincie*

Tengevolge van den abnormaal lagen waterstand kantelde een in de haven van Medemblik liggende kraan van de firma Joh. P. de Koning en zonk. Een foto van het gezonken gevaarte.

De centrale gevangenis voor vrouwen, die tot dwangarbeid veroordeeld zijn, is gevestigd in 'n oud klooster in de nabijheid van Mislea. Deze inrichting wordt bestuurd door een vrouw, welke bijgestaan wordt door eenige vrouwen. Elken eersten dag van de maand brengen de veroordeelden 'n bezoek aan den priester, die hen met wijwater besprenkelt en hen verder voorgaat in gebed en geestelijke oefeningen. Op deze foto is zoo een beeld van den zielzorger afgebeeld.

Het Gevangenisleven in Roemenië

Zoodra de gevangenis betreden gaat worden, wordt iedere gevangene aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen. Al hun zakken worden gecontroleerd, om te voorkomen dat werktuigen binnengesmokkeld worden, die hun zouden kunnen dienen bij eventueel uitbreken

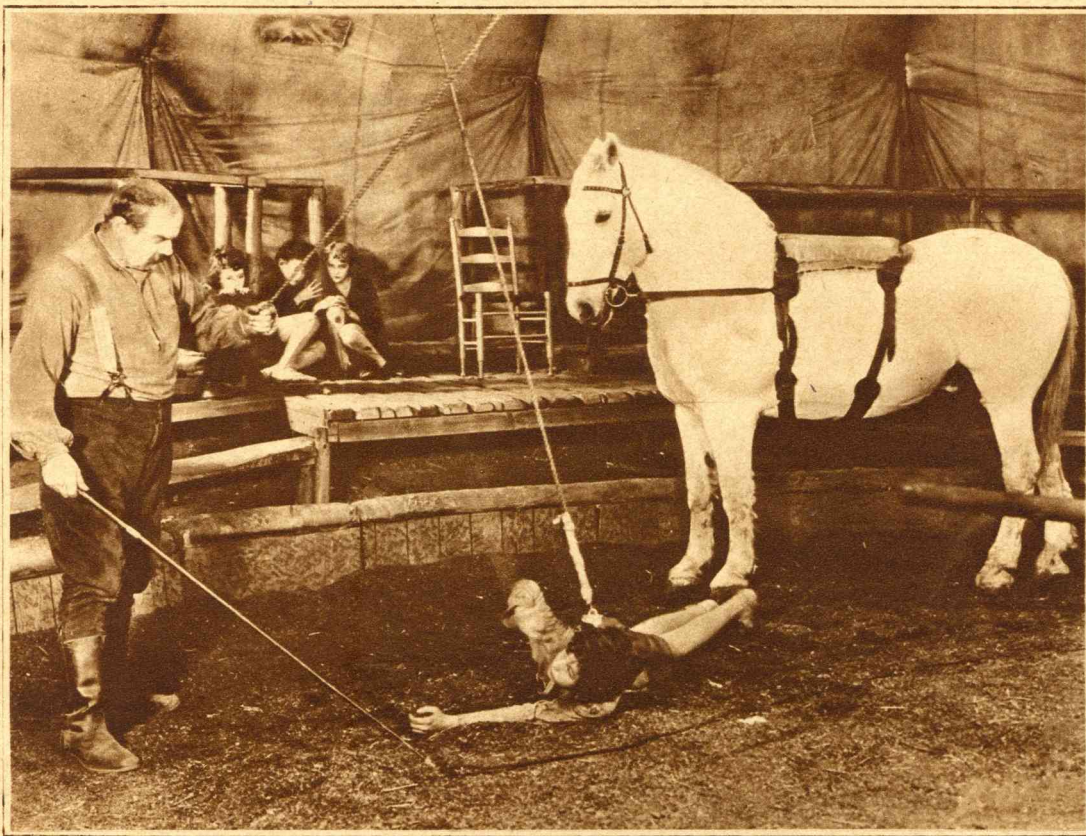

Een groepje onder gewapend geleide op weg naar de uitgestrekte mijnen.

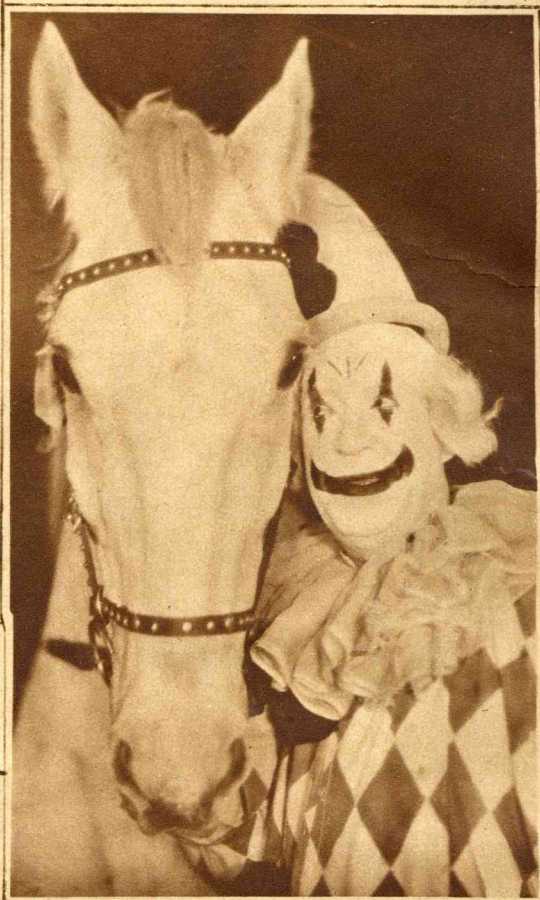
In dit land bestaat een aloude gewoonte dat veroordeelde misdadigers en ook talrijke Communisten die een bepaald aantal jaren in gevangenschap moeten doorbrengen, dwangarbeid verrichten in de zoutmijnen. Iederen morgen verlaten zij hun cellen om onder gewapend geleide naar de mijnen overgebracht te worden, waar zij een bepaalde hoeveelheid zout hebben af te leveren, willen zij een kleinigheid verdienen, d.m.z. zij ontvangen een salaris waarvan het grootste deel moet afgedragen worden aan een kas, waaruit hun bewakers betaald worden. De rest blijft voor later bestemd, wanneer men de gevangenis verlaat, doch veelal komt dit weer aan den Staat terug, doordat vroegtijdig overlijden vaak voorkomt bij deze dwangarbeiders. Hierbij geven we eenige illustraties uit deze Roemeensche Staatsgevangenis.

Iederen dag opnieuw leidt men de veroordeelden langs 't kerkhof, waar reeds tallozen hunner van de laatste rust genieten.

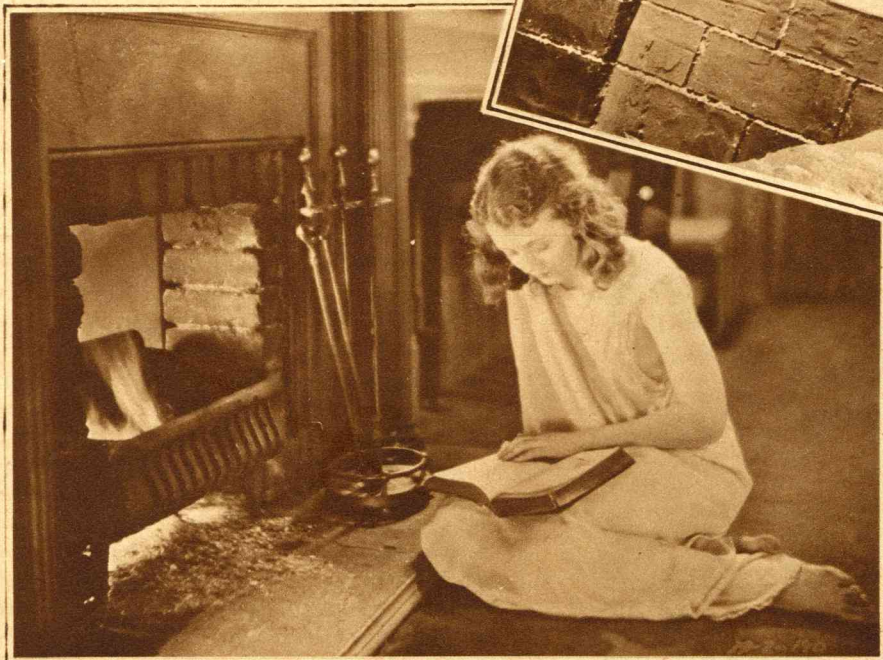
De wreede circusdirecteur, terwijl hij bezig is de kinderen op zijn manier te temmen.

De clown, die de wreedheid niet langer kan aanzien, met de kinderen wegvlucht en hun een gedegen en aangename circusopleiding geeft.

VIER DUIVELS

Binnenkort zal de reeds lang aangekondigde Fox Film *VIER DUIVELS* in Amsterdam verschijnen. De film behandelt den levensloop van vier kinderen die door het circus worden opgeleid door een wreeden circusdirecteur. Tusschen deze vier kinderen (twee jongens en twee meisjes) is een hechte band ontstaan en als dan op een goeden dag de clown van het circus de wreedheid van den baas niet meer dult en den kleinen voorstelt met hem te vluchten.

Een „entre-deux-tje” in de sneeuw.

Idylle bij den open haard.

gaan ze vol vertrouwen met hem mee. Samen beginnen zij thans zelf een circus, dat geweldig opneemt, zoodat het viertal besluit twee paren te worden. Dan komt er echter een chique dame, die op een van de twee duivels verliefd wordt en daar schrikt „op den langen duur” de verloofde van dezen duivel zoo sterk van, dat zij bij een doodensprong bijna te pletter valt. Hoe dat echter afloopt is iets, dat alleen zij die de film gaan zien, zullen te weten komen.